

INFORMATIONSBULLETTINEN

NYA PERU

ORGAN FÖR VÄNSKAPSFÖRENINGEN SVERIGE - DET NYA PERU

NUMMER 27

MARS 2017

REDAKTIONEN HAR ORDET

Vi välkomnar våra läsare till Informationsbulletinen Nya Peru nr. 27. För att uppdatera er om folkkriget och situationen i Peru och den internationella utvecklingen presenterar vi i detta nummer en rad viktiga dokument och artiklar, varav en del är översatta från spanska. Framför allt är vi glada att nu kunna publicera en svensk översättning av Perus Kommunistiska Partis dokument från december 2016 med anledning av årsdagen av Ordförande Maos födelsedag, ett dokument som genom att tillämpa Partiets Internationella linje på den nuvarande situationen pekar på vikten av att världens kommunister och revolutionärer bekämpar *alla* imperialisterna - supermakterna USA, Ryssland och Kina liksom alla de mindre imperialistmakterna, däribland Sverige - med absolut oberoende och självbestämmande. Vi lever i en tid då världens arbetare och förtryckta reser sig allt mer mot imperialismens utsugarsystem och visar att det finns lysande förutsättningar för revolutionen. Men det är också en tid då alla imperialisterna och reaktionärerna, som krigar på alla håll för att på nytt dela upp världen mellan sig, gör allt de kan för att pressa tillbaka, kontrollera och manipulera arbetarklassens och folkens kamper - med villig hjälp från alla slags revisionister och opportunister. Vad vi nu ser i Syrien, Kurdistan, runtom i de förtryckta nationerna men också i de imperialistiska länderna, visar det skriande behovet av att kommunisterna tar ledningen för att ena folken och inte tillåta att befrielsekamperna, kampen för dagskraven, kampen mot fascismen etc. förvandlas till redskap åt imperialisterna i deras plundringskrig och deras förberedelser för ett nytt världskrig.

Under tiden som gått sedan vårt förra nummer har vi i Vänskapsföreningen fortsatt vårt arbete här hemma med agitation och propaganda och olika typer av massarbete - bland annat i form av sommarlägret och sommarkampanjen 2016 - men vi har också deltagit i internationella aktiviteter tillsammans med kamrater i andra länder. Med tanke på den ökade uppmärksamheten vi idag ser även här i Sverige kring maoismen och folkkrigen i världen, så kan vi konstatera att vårt och våra kamraters arbete ger frukt. Liksom för tusentals kamrater runtom i världen, så är det för oss Ordförande Gonzalos och Perus Kommunistiska Partis bidrag till världsrevolutionen som är vår främsta inspiration och vägledning, och vi kommer inte att sluta kämpa mot dem som fortfarande försöker isolera och smutskasta Partiet och dess anförarskap i syfte att ersätta den proletära, revolutionära linjen med revisionism och opportunism. Som våra läsare garanterat är medvetna om, så är det i år 100-årsjubiléet av Oktoberrevolutionen; ett jubileum som vi förstås kommer att uppmärksamma och fira på olika sätt under årets gång.

“All makt växer ur en gevärspipa” - Ordf. Mao

**LÄS OM OCH STUDERA MAOISMEN:
WWW.MAOISTISKTFORUM.ORG**

**KONTAKTA OSS PÅ:
maoistisktforum@yahoo.se**

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

REDAKTIONEN HAR ORDET	2
DOKUMENT FRÅN PERUS KOMMUNISTISKA PARTI - CENTRALKOMMITTÉN: <i>MAOISMEN, SOM FÖRKROPPSLIGAS I VÄRLDENS FOLK, MARSCHERAR OHEJDBART FÖR ATT TA BEFÄLET FÖR DEN NYA STORA VÅGEN AV DEN PROLETÄRA VÄRLDSREVOLUTIONEN!</i>	4
DOKUMENT FRÅN FOLKRÖRELSEN PERU: <i>LEVE 24-ÅRSDAGEN AV ORDFÖRANDE GONZALES MÄSTERLIGA TAL, SOM STRÅLAR SEGERRIKT OCH KRAFTFULLT INFÖR VÄRLDEN SOM ETT VAPEN I STRIDEN!</i>	9
SITUATIONEN I PERU: FOLKKRIGET OCH DEN GAMLA STATENS KRIS	10
VÄRLDEN: ARBETARKLASSENS OCH FOLKENS KAMP OCH IMPERIALISMENS SISTA KRIS	16
LEVE MAOISMEN, NED MED REVISIONISMEN! UTVECKLA DEBATTEN I DEN INTERNATIONELLA KOMMUNISTISKA RÖRELSEN OM MAOISMENS TILLÄMPNING!	19

MAOISMEN, SOM FÖRKROPPSLIGAS I VÄRLDENS FOLK, MARSCHERAR OHEJDBART FÖR ATT TA BEFÄLET FÖR DEN NYA STORA VÄGEN AV DEN PROLETÄRA VÄRLDSREVOLUTIONEN!

”Vårt Parti hävdar att det i världen idag finns tre grundläggande motsättningar: 1) Motsättningen mellan de förtryckta nationerna å ena sidan, och de imperialistiska supermakterna och makterna å andra sidan; däri innefattas tesen att tre världar tar form, och vi formulerar det så eftersom kärnan i denna motsättning är den med de imperialistiska supermakterna, men den omfattar även de imperialistiska makterna. Denna är huvudmotsättningen och dess lösning är de nydemokratiska revolutionernas utveckling och seger. 2) Motsättningen proletariat-bourgeoisie; dess lösning är den socialistiska revolutionen och i perspektiv den proletära kulturrevolutionen. 3) Den interimperialistiska motsättningen, mellan de imperialistiska supermakterna, mellan supermakterna och makterna samt mellan makterna sinsemellan; som leder till krig för världsherraväldet och imperialistiska plundringskrig, mot vilka proletariatet måste sätta folkkriget och på sikt världsfolkkriget. Motsättningen mellan socialism och kapitalism räknar vi inte med idag eftersom den bara finns på det ideologiska och politiska planet, då socialismen inte existerar som stat, det finns idag inget socialistiskt system. Det fanns, men att hävda att det finns idag innebär i grund och botten att hävda att Sovjetunionen är socialistiskt, vilket är revisionism.”

Grundläggande dokument, Internationella Linjen – Perus Kommunistiska Parti

”Ordförande Mao Tsetung utvecklar Lenins strategi och sätter fokus på den stora betydelse som den nationella befrielseströrelsen har för världsrevolutionen, då imperialismen mer och mer utarmar de förtryckta nationerna, vilka reser sig i mäktiga revolutionära stormar som måste ledas av sina kommunistiska partier. På så vis går den nationella befrielseströrelsen samman med den internationella proletära rörelsen, och dessa två krafter driver fram världshistoriens utveckling. Ordförande Gonzalo lär oss att den strategi vi kommunister måste utveckla måste utgå från de grunder som lades av Lenin och utvecklades av Ordförande Mao.”

Grundläggande dokument, Internationella Linjen – Perus Kommunistiska Parti

Centralkommittén ger sin fullständiga och ovillkorliga hälsning och fasthållelse till vårt Anförarskap Ordförande Gonzalo, Partiets och revolutionens Anförare; till det hjältemodiga Perus Kommunistiska Parti, till hela Partiets ledningssystem. Vi riktar likaså vår hälsning till var och en av Perus Kommunistiska Partis ledare, kadrer och militanter, liksom till kombattanterna i Folkets Befrielsearmé, till Folkkommittéerna och till massorna som arbetar med Partiet i Peru och i utlandet, och till folket i dess helhet, på denna betydelsefulla dag för det internationella proletariatet, Ordförande Mao Tsetungs födelsedag.

Idag upplever vi en period av tvist mellan den nordamerikanska, den ryska och den kinesiska imperialismen. På så vis är de tre huvudfienderna på världsnivå definierade för oss som utvecklar demokratisk eller socialistisk revolution med folkkrig och även för de nationalistiska rörelserna. Det som krävs är att varje revolution eller rörelse specificerar sin huvudfiende och avvärjer de andra supermakternas eller övriga makternas dominans.

I vårt land fortsätter yankeeimperialismens dominans i maskopi med storbourgeoisien och jordägarna, och på världsnivå skärps tvisten mellan de tre supermakterna för världsherraväldet; vi kämpar mot den nordamerikanska imperialismen, mot feodalismen och byråkratkapitalismen, men vi kan inte tillåta att denna ersätts av den ryska eller kinesiska imperialismens eller någon annan makts dominans. Se hur APRA tar emot donationer från Kina och hur HOL [den högeropportunistiska linjen] bereder vägen för dem. I Syrien står yankeeimperialismen för den direkta aggressionen tillsammans med makterna Tyskland, Frankrike, England, Spanien etc. (det är mer än 50 länder som ingår i koalitionen mot Syrien) som kämpar mot den ryska och kinesiska imperialismen om herraväldet. Där måste man föra kamp mot yankeeimperialismen som huvudfiende och inte tillåta att den ryska imperialismens eller några andra makters dominans tar sig in: problemet är att den nationella befrielsekampen inte utvecklas i frånvaro av ett Kommunistiskt Parti.

Genom att utgå från Ordförande Mao Tsetungs rättfärdiga och korrekta tes om att tre världar tar form, har Partiet idag

definierat angående världssituationen att tre världar tar form på ett uppenbart sätt. Vad gäller den första världen så är det de tre supermakterna, USA, RYSSLAND, KINA som är de som strider om världsherraväldet och kan sätta igång ett imperialistiskt världskrig. De är supermakter för att de är ekonomiskt, politiskt och militärt mäktigare än de övriga makterna. Dessa supermakter har sina motsättningar, med öppna tvister sinsemellan, och rör sig inom lagen om maskopi och tvist för att dela upp världen mellan sig. De har gått så långt att de omringar varandra militärt samtidigt som de förhandlar om handeln med olja och gas.

I den andra världen befinner sig de imperialistmakter som inte är supermakter, d.v.s. de med mindre ekonomisk, politisk och militär styrka såsom Tyskland, Frankrike, England etc. vilka har motsättningar med supermakterna då de utsätts för genomtvingandet av Yuan, dollarns devalvering, guldreserverna, ekonomiska sanktioner, militära restriktioner och politiska tvångsåtgärder; dessa imperialistmakter står på lur och överväger att bli delar av de nya supermakterna (särskilt Tyskland). De deltar nu i aggressionskrig mot de förtryckta nationerna och använder reguljära arméer av legosoldater såsom Daesh, och mellan dessa finns det också skarpa motsättningar: kring deras gamla och nya kolonier, olja, gas, knarkhandeln, etc. Den tredje världen består fortfarande av de förtryckta nationerna i Asien, Afrika och Latinamerika, de är kolonier eller halvkolonier där man inte försöker förstöra feodalismen utan utvecklar byråkratkapitalismen, och som är underkastade en eller annan supermakt och/eller makt.

TVISTEN I MELLANÖSTERN: Koncentration av militära styrkor för omedelbar utplacering, olja, gasledning

Yankeeimperialismens strid på två fronter har accelererat maskopin mellan Ryssland och Kina, försämrat statsbalansen p.g.a. utgifterna för väpnade operationer (förtäckta eller inte), vapeninköp och finansiering för att sätta upp reguljära arméer med högteknologisk beväpning som sägs vara för att stödja "oppositionens rebeller eller mujahediner".

Låt oss se på yankeeimperialismens tidigare regeringar: under Clinton från 1993-2001 utvecklas "styckningen av Jugoslavien genom folkmord och krig", med George W. Bush från 2001-2009 släppte man löst ett "totalt krig mot terrorismen" med attentatet den 11 september som förevändning; då hade man redan invaderat Afghanistan och beväpnat "mujahedinerna", och fortsatte mot Irak med sagan om "närvaron av massförstörelsevapen". Yankeeimperialisterna fortsatte, omätliga på blod och makt, med den "orangea revolutionen" i Ukraina 2004 och "rosenrevolutionen" i Georgien 2003. Imperialismen ylade om "förebyggande krig" och "till demokratins försvar", för att rättfärdiga militära aktioner då de redan såg att imperialistmakterna Ryssland och Kina började ifrågasätta deras hegemoni. Ordförande Gonzalos tal krävde och beväpnade kommunisterna för att uppfylla vår kondition, att konfrontera imperialismens ondskefulla planer (planer som drevs fram av flocken Brzezinski, Kissinger, Stratford, Soros och andra perverterade). Planer som hittills har misslyckats fullständigt i sitt försvar av den enda gendarmen.

Idag måste vi genom att tillämpa gonzalos tänkande lösa de nya problem som världsrevolutionen kräver! Det är brådskande att kommunisterna släpper lös ett överflöd av energi, att förena oss och, som vår kondition kräver, med fasthet och bestämdhet. Världsfolken ropar på revolution! Gör djärva ansträngningar i att ena oss för marxismen av idag: maoismen.

Så olika är imperialismens logik och folkets logik! Ställa till bråk, misslyckas, ställa till bråk på nytt, misslyckas på nytt, tills det är ute med dem. Detta är imperialisternas och reaktionärernas logik i deras förhållande till folkets sak, och de kommer aldrig att handla i strid med denna logik. Detta är en marxistisk lag.

Låt oss se på yankeestrategins misslyckanden från 2010, upproren kända som den Arabiska våren ("Jasminrevolutionen" i Tunisien 2010-2011, den "Vita revolutionen" i Egypten 2011, kriget i Libyen 2011, "Rosa bandet-revolutionen" i Jemen 2011-2012) vars mål var att ändra kraftförhållandet i oljeindustrin till fördel för de makterna Frankrike, Storbritannien och USA, men verkligheten bekräftar att gruppen Ryssland-Turkiet-Iran-Syrien gick framåt i att förbereda sin nya oljesidenväg. Syriens betydelse är inte bara kopplad till dess reserver av det svarta guld i Tayem, dess gasfyndigheter i Quarah, oljekällorna i Yezl, Hasaka och Deir Ez-Zor, utan till dess geostrategiska nyckelposition för Ryssland och Kina.

NATO är dominerat av USA och idag 2017 med större deltagande. Glöm inte dess nuvarande roll som gendarm, allt annat är retorik. Det är en befälsordning som i slutändan baseras på yankeeimperialismens militära makt och företrädare. Allt det övriga är i verkligheten ett vasallförhållande. Störtandet av Gaddafi stöddes och firades med champagne av de europeiska ledarna. De italienska baserna användes för att bomba Libyen, och de brittiska specialstyrkorna deltog i träningen av legosoldaterna som en reguljär armé (som påstås vara "islamistiska rebeller"). Det franska flygvapnet begick grymma förbrytelser mot det försvarslösa folket då de bombade Libyen, och hjälpte till att spåra upp och lyncha Moammar Gadafi.

Det som slogs fast av Ordförande Gonzalo, att **"maoismen, som förkroppsligas i världens folk, marscherar ohejdbart för att ta befälet för den nya stora vägen av den proletära världsrevolutionen"**: I Peru, Indien, Filippinerna, Nepal och på andra platser har hundratusentals arbetare och bönder under marxismen-leninismen-maoismens röda fana rest sig i vapen under ledning av de Kommunistiska Partierna, Partier som står inför nya problem i revolutionen och tar till sig maoismen för att lösa dem; idag står vi inför tre imperialistiska supermakter som slåss om att dela upp världen emellan sig, och var och en av dem anstränger sig för att nå strategisk överlägsenhet. Supermakterna Ryssland och Kina har sitt ursprung i kapitalismens återupprättande (i de ledare som gick den kapitalistiska vägen), en process som genomfördes under det att man fängslade och mördade beprövade kommunistiska ledare, och idag kallar de vissa ledare från Nepal, Indien, Filippinerna, PKK, RCP till att efterlikna dem och föreslå: fredsavtal, kapitulation, amnesti (ett ondsint arbete som de genomför med ledare i fängelserna) och kalla partiet till kapitulation (här [i Peru] fick de ett kraftfullt svar som satte tvärt stopp för dem). Andra situationer: några partier fokuserar på de kontrarevolutionära grymheter som begås av de reaktionära styrkorna för att bryta folkens moral; var väldigt vaksam när det gäller dessa ledare som marknadsför och uppförstorar dessa kampanjer, inte att förväxla med hjältemodiga aktioner. Och huvudsakligen står vi inför problem i det **ideologiska**, vilket gör det brådskande att utveckla **rektifikationskampanjer** och **granskning av partimedlemmarna** med början i Centralkommittén för att stärka språnget och gå från strategisk defensiv till strategisk jämvikt och till maktens erövring när så är fallet. Denna aktion måste börja med Centralkommittén, som är stormens öga i kampen, och vaccinera alla kommittéerna; aldrig splittrade, se ledningssystemet. Krossa högerpositionerna och låt dem inte strukturera sig, låt dem inte höja huvudet; krossa parbildningarna, det är Centralkommittén som måste vägleda med fasthet i det ideologiska. Detta kommer göra det möjligt att ta språnget i det organisatoriska, aldrig tvärtom. Inte som RCP som säljer sina konceptuella böcker (som Atalaya) som ska förklara "Vad är kommunismen?", "Vad är revolution?", "vilka uppgifter?". Från litterära koncept kommer de inte vidare, från sitt grundande till idag går de inte framåt. Inom alla de nämnda organisationerna kallar vi den kämpande vänstern inom varje Parti att lära sig av Ordförande Maos slagord "bombardera högkvarteret" med vilket han avslöjade Liu Shao-chis borgerliga högkvarter. I ett brev till rödgardisterna påpekade Ordförande Mao att deras revolutionära aktioner **"uttrycker er indignation över och ert fördömande av jordägarklassen, borgarklassen, imperialismen, revisionismen och dess lakejer, vilka suger ut och förtrycker arbetarna, bönderna, de revolutionära intellektuella och de revolutionära partierna och grupperna, och bekräftar att det är rätt att göra uppror mot reaktionärer; jag ger er mitt varma stöd"**. Och idag passar det som handen i handsken på en del opportunistiska ledare: de kapitulerar, de är för den parlamentariska kretinismen, de är för att överlämna folkkommittéerna och vapnen. Denna nya situation måste vi kommunister konfrontera genom att tillämpa maoismen, med fast beslutsamhet att ena oss, planera gemensamma aktioner med flexibilitet, för att gå över till större aktioner. Vi måste utveckla en skarpsinnig och kraftfull kommunistisk kamp, kämpa för att förena oss och sopa bort den nya typen av revisionister.

Genom att basera sig på det som slås fast i dess Internationella linje har PKP fört en oförsonlig kamp inom IKR [den internationella kommunistiska rörelsen] mot revisionismen: för förståelsen av marxismen-leninismen-maoismen som tredje, ny och högre etapp av marxismen; för maoismens konkreta tillämpning på varje lands förhållanden, mot RCP:s hegemonistiska tendenser inom RIR [Revolutionära Internationalistiska Rörelsen] och dess motstånd mot att åta sig maoismen; för folkkrigets allmängiltighet; för Ordförande Gonzalos allmängiltiga bidrag, huvudsakligen de Kommunistiska Partiernas militarisering, och andra punkter.

Den Stora Proletära Kulturrevolutionen, inledd och ledd personligen av Ordförande Mao under proletariats diktators betingelser, en stor revolution inom överbyggnaden. Vårt mål är att krossa revisionismen, återta den del av makten som usurperats av borgarklassen, fullständigt utöva proletariats diktatur i överbyggnaden, inklusive kulturens alla områden, konsolidera och stärka socialismens ekonomiska bas och säkerställa att vårt land fortsätter att gå framåt på den socialistiska vägen.

På Kinas Kommunistiska Partis 8:e Centralkommittés 10:e plenarsammanträde 1962 påpekade Ordförande Mao: **"För att störta den politiska makten är det alltid nödvändigt, framför allt, att skapa allmän opinion och arbeta på det ideologiska området. Det är så de revolutionära klasserna gör, och även de kontrarevolutionära klasserna"**. Med dessa ord riktade Ordförande Mao ett säkert slag mot Liu Shao-chis revisionistiska kontrarevolutionära klick. Det var just med det enda syftet att förbereda den allmänna opinionen för att störta proletariats diktatur som denna klick ansträngde sig så febrilt för att ta kontrollen över det ideologiska området och överbyggnaden, och utövade en rabiat kontrarevolutionär diktatur över proletariats i de olika områden som den kontrollerade, och Ordförande Mao spred också ut att vi i första hand måste förstöra deras kontrarevolutionära allmänna opinion med den revolutionära allmänna opinionen.

Då man ser på de två lägren så står proletariats inför omedelbara uppgifter; för kommunisterna, att utveckla rektifikationskampanjen och granskning av partimedlemmarna, samt skydda ledningssystemet som vår ögonsten,

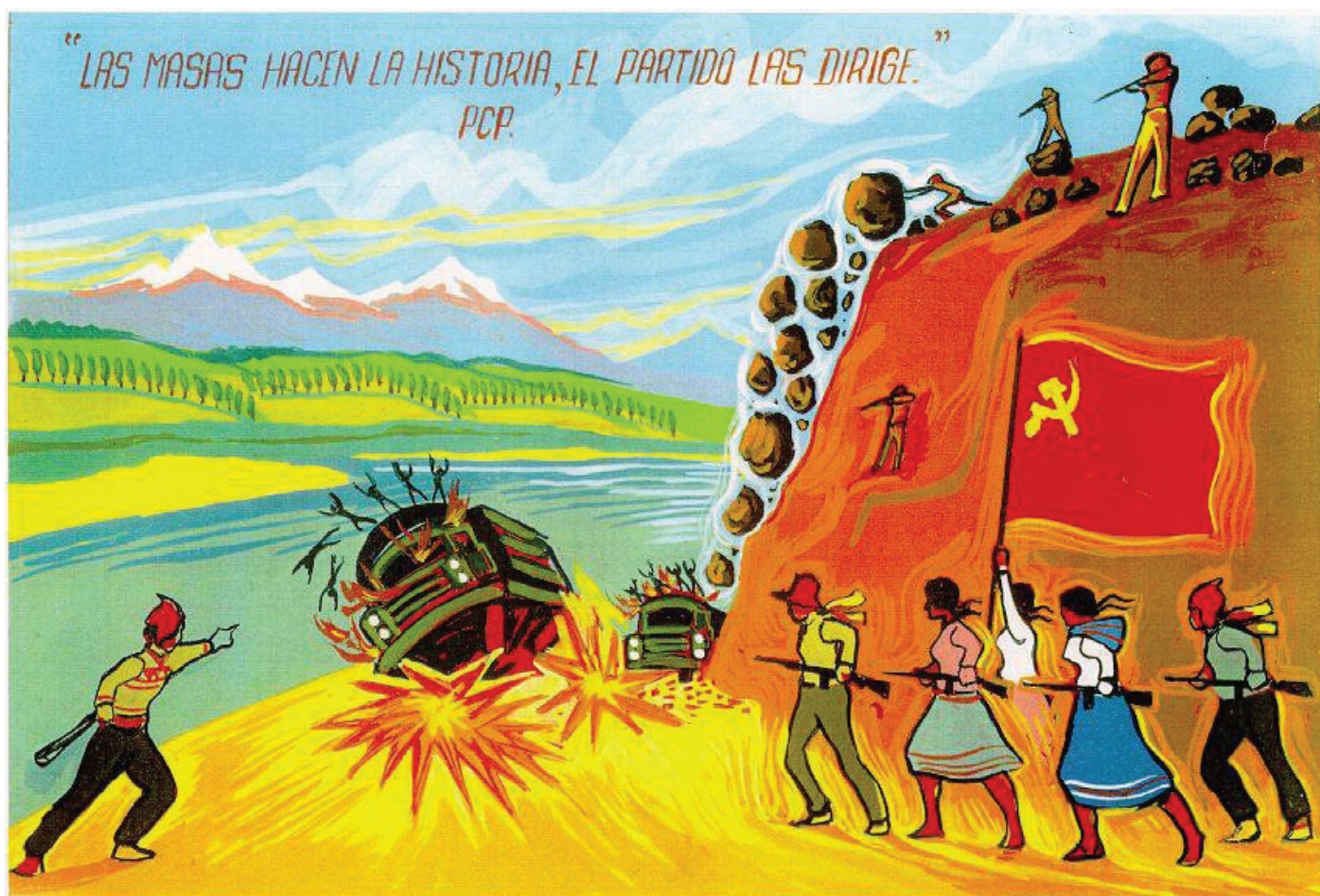
såsom en tillämpning av den skoningslösa kampen mot revisionismen och med fast tillämpning av den Stora Proletära Kulturrevolutionen.

Idag, på denna årsdag av Ordförande Maos födelse återförsäkrar vi oss i det som Ordförande Gonzalo slagit fast, att **"MAOISMEN, SOM FÖRKROPPSLIGAS I VÄRLDENS FOLK, MARSCHERAR OHEJDBART FÖR ATT TA BEFÄLET FÖR DEN NYA STORA VÅGEN AV DEN PROLETÄRA VÄRLDSREVOLUTIONEN"**. Och vi kallar hela det peruanska folket att bekämpa förrädarna och revisionisterna av det gamla och nya slaget och lösa de problem som revolutionen står inför idag; på så vis kommer lösningen att växa fram ur gevärspiporna, ur vår allsmåttiga militära teori: Folkkriget.

Slutligen kallar vi de Kommunistiska Partierna att upphöja, försvara och tillämpa maoismen så att den må bli enda befäl och vägledning för den nya stora vågen av den proletära världsrevolutionen. Som står skrivet här ovan så går de från misslyckande till misslyckande, låt oss ta steget till att spränga dem i luften med det djupa klasshat vi bär på.

LEVE MAOISMEN, NED MED REVISIONISMEN!
LEVE DET ÄRORIKA PERUS KOMMUNISTISKA PARTI!
LEVE DEN STORA PROLETÄRA KULTURREVOLUTIONEN!
LEVE DET INTERNATIONELLA PROLETARIATET!
LEVE DEN PROLETÄRA VÄRLDSREVOLUTIONEN!

December 2016
Perus Kommunistiska Parti - Centralkommittén

"Massorna skapar historien, Partiet leder dem" - Perus Kommunistiska Parti

LEVE 24-ÅRSDAGEN AV ORDFÖRANDE GONZALOS MÄSTERLIGA TAL, SOM STRÅLAR SEGERRIKT OCH KRAFTFULLT INFÖR VÄRLDEN SOM ETT VAPEN I STRIDEN!

"Så står det till; vi tänker på faran, att nationen, landet kan bli delat, att nationen är i fara; de vill slita itu den, de vill dela den. Vem vill göra detta? Som alltid imperialismen, de som suger ut, de som befäller. Och vad måste vi göra? Vad bör göras nu? Jo, det som bör göras är att stärka Folkets Befrielseörelse, och detta kommer vi att utveckla genom att hantera det med folkkrig, eftersom det är folket och alltid har varit folket som har försvarat fosterlandet, som har försvarat nationen. Det som bör göras är att bilda Folkets Befrielsefront, det som bör göras är att bilda och med utgångspunkt i Folkets Gerillaarmé utveckla en Folkets Befrielsearmé. Detta är vad som bör göras! Och detta skall vi göra! Och vi håller på att göra det och vi kommer att göra det! Ni kommer att vara vittnen mina herrar."

(Ordförande Gonzalos tal, 1992)

Då vi nu firar 24-årsdagen av Ordförande Gonzalos tal, fulla av den optimism som tillhör vår klass, uttrycker vi våra kommunistiska hälsningar till hela det internationella proletariatet, till de förtryckta folken och världens kommunister och revolutionärer. Vi kallar världens kommunister att greppa vårt Anförarskaps mästerliga tal som ett vapen i striden, att studera och tillämpa det som läggs fram i detta tal - liksom Ordförande Gonzalos övriga bidrag - för att kunna åta sig den roll som åligger de Kommunistiska Partierna: att inleda och utveckla folkkrig i varje land för att genomföra de demokratiska, socialistiska och kulturella revolutionerna tills vi når vårt slutmål Kommunismen, och åta sig de brådskande uppgifterna i den nuvarande situationen: att leda de nationella befrielsekrigen, förvandla de orättfärdiga krigen till rättfärdiga krig, och hårda Partierna för att utveckla världsfolkkriget mot det imperialistiska världskriget och aldrig lägga ner vapnen förrän vi når kommunismen. Vi hälsar alla de hjältemodiga militanter, kombattanter och massor som ger sina liv i folkkrigen och de väpnade kamperna under maoismens röda fana i Peru, Indien, Filippinerna, Turkiet och på andra platser. Vi återförsäkrar oss likaså i vårt slagord **"VI KRÄVER ATT ORDFÖRANDE GONZALO PRESENTERAS OFFENTLIGT, LIVE OCH DIREKT, OCH ATT HAN FÅR UTTALA SIG!"** och i vår uppmaning att avslöja och krossa imperialismens, reaktionens och revisionismens planer och lögnhistorier för att smutskasta och mörda vårt Anförarskap.

Ordförande Gonzalo lade fram följande i sitt tal: **"Idag är verkligheten den att samma motståndare som i det Första och det Andra Världskriget ger upphov till och förbereder det Tredje världskriget"**. Idag ser vi att processen för nyuppdelningen av världen redan är igång, och att alla imperialisterna - mitt i sin allt skarpare inbördes kamp - är sammansvurna i sin allmänna kontrarevolutionära offensiv för att desperat försöka undvika att deras utsugning och deras folkmords- och plundringskrig alstrar mer motstånd, mer revolution. Därför använder den hegemoniska yankee-supermakten, liksom de europeiska makterna, den ryska imperialismen och den kinesiska imperialismen, alla slags nationella, religiösa och sociala motsättningar för att sätta massor mot massor, för att manipulera de nationella befrielseörelserna som spelbrickor och t.o.m. skapa **"gerillarörelser som usurperats av supermakterna eller makterna för att förvandla dem till ockupationsstyrkor och dominera dem"** (Internationella linjen, PKP 1988).

Sammanfattningsvis: vad de imperialistiska blodsugarna, idag i sin allmänna och slutliga kris, behöver för att uppnå dessa kontrarevolutionära mål är att förhindra att proletariatet genom sina Kommunistiska Partier åtar sig ledningen för de nationella befrielsekamperna. Det är en reaktionär uppgift som i slutändan innebär att bekämpa proletariatets ideologi marxismen-leninismen-maoismen, huvudsakligen maoismen; förhindra att maoismen går över till att ta befälet för den nya stora vågen av den proletära världsrevolutionen. Därav imperialismens och reaktionens behov av att sprida revisionismen - och framför allt en ny revisionism med "maoistisk" etikett - för att undergräva den Internationella Kommunistiska Rörelsen och de Kommunistiska Partierna. Därav behovet att attackera Perus Kommunistiska Parti och dess Anförarskap Ordförande Gonzalo med de gamla revisionistiska sagorna om den s.k. "personkulten", "dogmatismen" etc.

Se t.ex. hur yankeeimperialismen anstränger sig för att förhindra utvecklandet av och segern för folkkrigen i Indien, Nepal och Filippinerna, strategiska områden som de behöver för att skydda sin rygg då de rycker fram mot Kina och Ryssland. Se hur imperialisterna - yankee, ryska, europeiska och kinesiska - kontrollerar borgerliga och feodala stater och väpnade rörelser i Mellanöstern och hela tredje världen för att genomföra sitt omfördelningskrig, och hur de grupper som leds av revisionismen i slutändan blir använda av en eller annan imperialistisk supermakt eller makt, som kurderna i Irak och Syrien; imperialisterna behöver kontrollera organisationer som mobiliserar stora massor, och förhindra revolutionens seger.

I de imperialistiska länderna tillämpar de reaktionära staterna mer och mer fascism, och de förlitar sig på alla slags fascistiska,

rasistiska, socialchauvinistiska och revisionistiska grupper och partier för att stärka det imperialistiska baklandet i syfte att genomföra nyuppdelningen av världen; samtidigt som de intensifierar repressionen mot proletariatet som reser sig i hjältemodiga kamper - som just nu i Paris mot den reaktionära arbetslagen - och ropar efter den ledning de behöver. Även där försöker imperialisterna desperat undvika att de Kommunistiska Partierna rekonstitueras och militariserar för att leda kamperna i syfte att inleda folkkriget, och även där sprider de alla slags revisionism och parlamentarisk kretinism i detta syfte.

Håll i åtanke det som slogs fast i vårt Partis Internationella linje från 1988 för att tillämpa det på den nuvarande situationen:

"Nödvändigheten av att se motsättningarna, det tjänar till att analysera situationen i världen och definiera sin strategi och taktik, och inom detta de strategiska områdena och konfliktområdena. Idag är de mest brännande konfliktpunkterna Sydostasien, där kampen i Vietnam, Laos och Kampuchea är en central punkt för det väldiga strategiska området Asien, ett område med stor koncentration av massor, t.ex. Indien, som om det fanns tillräckligt utvecklade Kommunistiska Partier skulle tjäna revolutionens frammarsch på ett kraftfullt sätt. Mellanöstern, ett stort oljecentrum, där det också pågår en skarp kamp mellan supermakter och makter kopplad till frågan om Främre orienten och till nationalistiska och t.o.m. reaktionära rörelser. Södra Afrika, där det finns gerillarörelser som usurperats av supermakterna eller makterna för att förvandla dem till ockupationsstyrkor och dominera dem. Latinamerika, med viktiga kamper som de i Centralamerika (Nicaragua och El Salvador) och det explosiva läget i Antillerna (Haiti, etc.). Och folkkriget i Peru, ett marxist-leninist-maoistiskt, gonzalos tänkande folkkrig som kämpar för en äkta demokratisk revolution utan att underkasta sig någon som helst supermakt eller makt. Och Europa, där det genomförs ihärdiga militära antiimperialistiska aktioner, och det är nödvändigt att studera den ideologi och politik som de grundar sig på, vilken klass de tjänar, deras koppling till proletariatets ideologi och deras roll inom den proletära världsrevolutionen, liksom deras ståndpunkt i förhållande till den samtida revisionismen; rörelser som uttrycker att det finns en revolutionär situation i ojämn utveckling på den gamla kontinenten. På vilken som helst av dessa konfliktpunkter kan gnistan uppstå som tändar ett imperialistiskt världskrig, en situation som uppstår när en av supermakternas strategiska överlägsenhet definieras. Det är därför mer och mer brådskande och trängande att kunna räkna med Kommunistiska Partier grundade på marxismen-leninismen-maoismen och härdade för och i folkkriget genom sin militarisering. Att strategiskt definiera de huvudsakliga och sekundära viktiga områdena för att genomföra världsrevolutionen är nyckeln till att slå fast vilken roll varje region och varje Parti måste spela i världsrevolutionen." (Internationella linjen, PKP 1988) [vår understrykning]

Inför allt detta måste vi, världens kommunister, vara fasta i att upphöja, försvara och tillämpa vår allmängiltiga ideologi marxismen-leninismen-maoismen och oförsonligt bekämpa revisionismen för att garantera proletariatets hegemoni såsom ledande klass i de demokratiska, socialistiska och kulturella revolutionerna. Vi kallar alla de Kommunistiska Partierna att bekämpa revisionismen såsom huvudfaran, och se att det är just revisionismen som sprider kapitulation, som vill sälja ut revolutionen för en grynvälling, som leder till Partiernas urartning. Krossa de revisionistiska positionerna och linjerna som sticker upp huvudet inför varje språng på revolutionens väg, detta är oundgängligt för att kunna bygga Partiet, Armén och Enhetsfronten - med fullständigt ideologiskt, politiskt och ekonomiskt oberoende - och för att kunna inleda och utveckla folkkriget. Och vad gäller fronten återförsäkrar vi oss i att den måste vara en Front för folkkriget, en front av klasser, och **"Vi motsätter oss fullständigt den revisionistiska teori som de tillämpar i Centralamerika, och som de vill sprida till andra platser, att 'alla är revolutionärer', 'alla är marxister', 'det behövs inget Kommunistiskt Parti som leder', 'det räcker att helt enkelt ena alla och basera sig på en front för att leda en revolution'; detta är att förneka marxismen, att förneka Marx, förneka Lenin, förneka Ordförande Mao"** (Intervju med Ordförande Gonzalo).

Vi hälsar än en gång vår klass det internationella proletariatet, de Kommunistiska Partierna och de revolutionära organisationerna som idag tillsammans med oss firar årsdagen av vårt Anförarskap Ordförande Gonzalos mästerliga tal, och vi återförsäkrar oss i vårt löfte att tillämpa det som ett vapen i striden:

"Nog med imperialistisk utsugning! Vi måste göra slut på dem! Vi tillhör den tredje världen och tredje världen är basen för den proletära världsrevolutionen, på ett villkor, att de Kommunistiska Partierna håller fanan högt och leder! Detta är vad som måste göras!"

**LEVE 24-ÅRSDAGEN AV ORDFÖRANDE GONZALOS MÄSTERLIGA TAL!
LEVE PERUS KOMMUNISTISKA PARTI OCH DESS CENTRALKOMMITTÉ!
LEVE REKONSTITUTIONEN AV DE MILITARISERADE MARXIST-LENINIST-MAOISTISKA
KOMMUNISTISKA PARTIERNA!
FOLKKRIG TILL KOMMUNISMEN!**

Folkrörelsen Peru
24 september 2016

SITUATIONEN I PERU: FOLKKRIGET OCH DEN GAMLA STATENS KRIS

(En artikel ur tidskriften Sol Rojo (Röd Sol) från 2016, översättning av VfSNP 2017)

”Som vår grundare lägger fram och som Partiet idag tillämpar, så har kapitalismen inte likviderat feodalismen, eftersom vår gryende och mediokra borgarklass är oförmögen att förverkliga detta.

Av ovan nämnda skäl visar denna byråkratkapitalism sin natur, vilken inte tillåter och inte kommer att tillåta att den nationella ekonomin utvecklas, eftersom dess syfte och uppdrag i landet är att blockera steget från den merkantila cirkulationen till den industriella produktionens stadium. Därför är denna byråkratkapitalism de stora monopolens förman i de efterblivna länderna, och som sådan gör den allt för att försvara sina intressen och de utländska intressena. Imperialismen har reducerat Peru och andra efterblivna länder till maktlöshet när det gäller att utveckla kapitalism, då de är begränsade till att vara råvarulager (leverantörer) för den imperialistiska marknadens vinning. Den byråkratiska och den kompradora bourgeoisien begränsar sig till att agera som mellanhänder åt de imperialistiska korporationerna.

Endast den demokratiska revolutionen, ledd av arbetar-bondealliansen under proletär ledning, som konkretiseras i Partiet med folkkrig, kommer att kunna lyckas likvidera halvfeodaliteten och upprätta en Socialistisk Republik.”

(PKP - Centralkommittén: Bekämpa den ännu mer hungerskapande, folkmördande och pro-yankeeimperialistiska humala-regeringen genom att utveckla mer folkkrig!, juni 2012)

Verkligheten i Peru bekräftar att det är omöjligt för den peruanska reaktionära staten att genomföra sina tre uppgifter:

- Att återuppliva den byråkratiska kapitalismen
- Att omstrukturera den gamla staten.
- Att förinta folkkriget som leds på alla vis av Perus Kommunistiska Parti (PKP) och dess Centralkommitté.

På folkets sida har folkkriget inte stannat upp för ett ögonblick. Lätt på alla vis av PKP:s Centralkommitté har det återigen sprängt alla imperialismens, reaktionens och den gamla och nya revisionismens lögnhistorier om folkkrigets nederlag, fraktionerna, frånvaron av centraliserad ledning etc. genom att hålla kursen och bekämpa revisionismen som huvudfiende. Det har visat det riktiga i att fokusera på massarbetet för att återta det som förlorats och anstränga sig hårt för att övervinna

kröken och komma ut ur den komplicerade situationen som inflexionen innebär. Från massornas kamper har de mest konsekventa och avancerade massorna inkorporerats i Folkets Befrielsearmé och PKP, och ger sina liv för Ordförande Gonzalo, Partiet och revolutionen. På så vis uppfylls det som PKP:s Centralkommitté understrukt: "Partiet kommer att hålla fast vid de fastslagna principerna, hålla fast revolutionens kurs, bredda massarbetet för att fortsätta folkkriget och utöka aktionerna kvantitativt och kvalitativt."

Massorna, huvudsakligen de fattigaste, har inte för ett ögonblick upphört med sina kamper över hela landet, och PKP är med dem, organiserar dem och leder dem, samtidigt som den nya och gamla revisionismen misslyckas dag efter dag i sina försök att leda dem till att "förhandla" om kamperna och med parlamentarisk kretinism. I en ledarartikel nyligen publicerad i "El Comercio" skrivs det:

"I tisdags genomfördes en 48-timmars blockad av invånarna i Puno och Juliaca. Blockaden genomfördes för att protestera mot den växande otryggheten bland medborgarna och för att farliga brottslingar inte skall hållas i fängelserna i dessa städer. Hur uttrycktes då detta klagomål mot otryggheten? Med otrygghet och våld. Förutom att blockera genomfartsvägar, satte demonstranterna eld på ca 40 nattöppna lokaler och restauranger, med hänvisning till att det var där brottslingarna samlades.

Dagen efter i Apurimac, efter en veckas blockad, deltog representanter för Fronten för Försvar av Andahuaylas Intressen och Utveckling - som höll vägen mot Cusco blockerad under krav om att nödläge skall deklarerars inom sjukvården och jordbruket och att Contraloría General de la República [ung. riksrevisionen] skall genomföra en revision av de lokala myndigheterna p.g.a. förmodade fall av korruption - vid förhandlingsbordet med en officiell kommission. Då mötet var avslutat attackerade en grupp på mer än 10 personer platsen för mötet genom att kasta stenar mot Aternas Teknologiska Universitets lokal och hindra tjänstemännen - bland dessa Jordbruksministern José Hernández, revisorn Edgar Alarcón och kongressledamöterna Richard Arce, Dalmiro Palomino och Yeni Vilcatoma - från att gå ut. Samma natt satte en pöbelhop eld på två bussar tillhörande ett privat transportföretag kopplat till parlamentsledamoten Palomino. En dag senare, i Huaycán (...)"

Tidningen erkänner det faktum att massorna inte tror på

statens våldsmonopol, och avslutar med att beklaga sig över att *"man våldför sig genomgående på respekten för andras liv och egendom och statens monopol på våldsanvändning."*

Kamperna äger rum över hela landet, från stad till land, över bergen och genom djungeln; massornas kamper mot de multinationella gruvbolagen i Cajamarca, Puno, Cusco, Piura, Talara, etc., mot latifundios [stora landegendomar], de stora oljeföretagen, de arbetarfientliga lagarna, mobiliseringar mot frihandelsavtalet Trans-Pacific Partnership (TPP), till försvar för vattnet, för en bättre vård, utbildning, etc.

Om den reaktionära statens första uppgift: att återuppliva byråkratkapitalismen

"I vårt land utvecklar reaktionen en byråkratisk väg som väsentligen utvecklar den imperialistiska och feodala dominansen, och på dessa två pelare utvecklar den byråkratkapitalismen" (PKP – Bondefrågan och revolutionen, 1976)

Under de senaste åren har talesmän för imperialismen och reaktionen tillsammans med den nya och gamla revisionismen pratat om ett "peruanskt mirakel", om en ekonomi som de påstod gick framåt i "kryssningsfart". Nu när denna "kryssare" har gått på grund och färdas mot havets botten, visar det återigen hur landets ekonomi, på grund av sin natur – byråkratkapitalism beroende av imperialismen, huvudsakligen yankeeimperialismen – bara kan skapa små tillfälliga gnistor som bereder vägen för en större kris. På så vis anpassas den peruanska ekonomin till imperialismens behov och uppvisar både former av statskapitalism och "fritt företagande" för att tjäna imperialismens, huvudsakligen yankeeimperialismens intressen (en monopolistisk, parasitär och döende imperialism, i samsvärjning och tvist med andra imperialismen för en nyuppdelning av världen). Då den peruanska storbourgeoisien, den kompradora såväl som den byråkratiska, bara är en mellanhand för de imperialistiska storföretagen, så är det också detta som visas i praktiken. Resultatet är att den imperialistiska och halvfeodala dominansen fördjupas, samtidigt som alla det peruanska samhällets motsättningar skärps och visar att den enda vägen för folket är att spränga de tre bergen (imperialismen, byråkratkapitalismen och halvfeodalismen) med folkkrig.

I Perustyrbyråkratkapitalismen av kompradorbourgeoisien. År 2000 utfärdade Fujimori Lag 27360, känd som Lagen för främjande av jordbrukssektorn. Denna lag hade

förfallodatum den 31 december 2010, men 2006 förlängdes den utan någon opposition i Kongressen genom Lag 28810 från den 21 juli, utfärdad av Alejandro Toledo och Pedro Pablo Kuczynski, som då var Ordförande för Ministerrådet. Under förevändningen att skapa tusentals arbetstillfällen garanterar detta dekret arbetskraft för svältlöner åt de stora jordbrukskorporationerna samt överföringen av kapital från staten till de stora jordbrukskorporationerna genom ett särskilt skatteförfarande. Ett annat sätt att överföra statens kapital har varit genom de stora statsfinansierade vattenkraftverken, vilket drivit fram jordmonopolet i händerna på dessa stora jordbruksföretag och misär för folkets del. Enligt officiella siffror fortsätter fattigdomen i landsbygdsområdena (48% av befolkningen är fattiga) att vara tre gånger så stor som i stadsområdena (16%).

Artikel 7 i Lag 27360 låter dessa monopolgrupper påtvinga arbetarna på landsbygden en samlad arbetstid per vecka som överstiger 8 timmars arbetsdag, och övertidslön utbetalas endast om man överstiger 48 timmars arbete per vecka. Om en jordbruksarbetare blir godtyckligt avskedad har han/hon bara rätt till 15 dagars avgångsvederlag (jämfört med de 45 dagar som övriga arbetare har rätt till) med en övre gräns på 180 dagars vederlag där övriga arbetare har en övre gräns på 360 dagar. Skatten på avkastningen för dessa stora jordbruksföretag ligger på 15%, medan övriga inblandade parter betalar 30% etc.

Olmos-projektet

Det s.k. Proyecto Especial Olmos Tinajones (PEOT) är ett enormt vattenkraftverk som leder vatten från den atlantiska sidan till stillahavssidan. Det börjar i bergen i Piura, och passerar den andinska bergskedjan genom en 20 km lång tunnel för att leda vattnet mot floden Olmos (flodområdet på stillahavssidan). Hela denna infrastruktur av kanaler,

dammar, en tunnel etc. plus 38 000 hektar jord som överlåtits av de lokala myndigheterna i Lambayeque har resulterat i ett makro-bevattningsprojekt som betjänar de stora multinationella jordbruksföretagen. Av de 28 000 hektar som auktionerades ut 2011 köptes 70% (25 600 hektar) av Gloria-gruppen. Deras anspråk på jorden gäller i 25 år. Att marken hamnar i händerna på

storföretagen är inte sällsynt, eftersom de mängder som auktioneras ut är så stora och därför så dyra att de är de enda som kan köpa dem.

Makroprojektet, som i princip skulle finansieras både offentligt och privat, är i verkligheten bara offentligt finansierat, eftersom pengarna som kommer från den peruanska staten inte behöver återbetalas, medan

Protester i Apurímac, Peru mot gruvprojektet Las Bambas

pengarna från det multinationella företaget Odebrecht, bevakningsverkets operatör, kommer tillbaka mångfald genom olika former av finansiering, däribland den offentliga utauktioneringen av mark. Konkret är det så, enligt jordbruksinventeringen 2012, att 65% av bevakningsmarken vid kusten är i händerna på ett trettiofem stort företag, och några av dem, som Gloria-gruppen, kontrollerar 77 728 hektar mark.

Främjandet av storegendomarna [latifundios] i Peru har gått hand i hand med ökad fattigdom för massorna. Det Nationella Statistik och Informationsinstitutet (INEI) konstaterar, med siffror från 2015, att *"En oroväckande aspekt är att jordbruket, fisket och gruvnäringen sammanlagt omfattar 28% av den ekonomiskt aktiva befolkningen (PEA), men dessa står också för 58,4% av den totala fattigdomen, särskilt i jordbrukssektorn"*. Konkret: **"Här i Peru finns den största koncentrationen av mark hos företagen i grupperna Gloria, Wong, Los Romero, Maple, Camposol, Damper, Agrokasa, Oviedo; ekonomiska grupper som tillhör den inhemska bourgeoisie och vilka utvecklas kopplat till yankeeimperialismen."** (PKP - Centralkommittén, juni 2012)

Här måste det tilläggas att mångmiljoninvesteringarna i makro-bevakningsprojekten inte har förändrat det faktum att det i Peru finns 10 359 700 människor (32,9%) som konsumerar icke-drickbart vatten, 4 376 900 människor (13,9%) som konsumerar flodvatten, källvatten, regnvatten, vatten från tankbilar eller offentliga vattenbassänger (under första halvåret 2016 var det 5,4% av stadsbefolkningen och 36,6% av landsbygdsbefolkningen som konsumerade brunnsvatten, källvatten, flodvatten, regnvatten eller från tankbilar), 16,3% av befolkningen har inte tillgång till något offentligt vattennät. I departementet Loreto uppgår bristen till 51,8%, i Pasco, Ucayali och Puno saknar mer än en tredjedel av befolkningen tillgång till offentligt vattennät. På landsbygden konsumerar 52% av befolkningen icke-drickbart vatten. Av dem som har tillgång till offentligt vatten varje dag, så har 34% bara tillgång under i genomsnitt 4 timmar och 55 minuter per dag. Enligt departementen Loreto, Ica, Piura, La Libertad, Ucayali, Tumbes och Puno är det mer än 60% av dem som har tillgång till offentligt vatten som bara har denna tillgång under några timmar åt gången. Om vi fortsätter med bristen på grundläggande faciliteter för massorna skall det också sägas angående elnätet, att under 2014 tillhörde strömavbrott vardagen. Enligt INEI har 47% av befolkningen lidit av strömavbrott, och regionsvis har 56,5% i djungelområdet lidit av större strömavbrott, följt av 53,7% i bergsområdet och 40,5% i kustområdet. Det skall sägas att strömavbrotten i genomsnitt varade i 10 timmar. Det "peruanska miraklet" kompletteras med bristen på avloppssystem vilket drabbar miljontals peruaner. Bara i Lima är det 1.5 miljoner som varken har tillgång till drickbart vatten eller avloppssystem. Det är fortfarande 11,1% (3 505 000) använder latrin för avfallet, 8,7% (2 744 000) använder septisk tank och 7,6% (2 383 000) har inte tillgång till något sådant system alls. Samtidigt som de stora jordbruksföretagen berikar sig och storegendomarna växer, drabbas 57% av barnen mellan 6 och 36 månader på landsbygden av anemi.

Gruvsektorns och oljesektorns utveckling är ett annat exempel på hur imperialismen och den peruanska storbourgeoisien dömer Peru till att vara en råvaruleverantör åt den imperialistiska marknaden. Gruvnäringen utgör nästan 60% av Perus export, en ekonomisk aktivitet som monopoliserats av ett fåtal multinationella gruvbolag. Enligt siffror från Energi- och Gruvministeriet (MEM), var 75% av gruvinvesteringarna under 2015 koncentrerade på 10 stort företag, i skydd av en särskild lagstiftning, "Avtalen för Juridisk Stabilitet" och "Stabilitetskontrakten", i sin tur skyddade av den Allmänna Gruvlagen. Dessa kontrakt säkerställer plundringen av det peruanska folkets rikedomar under årtionden, och garanterar mångmiljonvinster åt dessa få företag både direkt och indirekt. Ett exempel på denna plundring är skattesystemet. Prisfallet på råvaror har lett till minskade vinster för dessa företag. Prisfallet på mineraler har lett till att värdet på gruvindustrins export har minskat för femte året i rad. För 2016 ligger denna minskning hittills på -3,2%. Då överför den reaktionära peruanska staten, för att uppfylla sina löften, genom Nationella Tull- och Skatteadministrationsförvaltningen (SUNAT), statliga resurser till dessa privata företag. Under det tredje kvartalet 2016 har de återbetalat 1694 miljoner peruanska Soles till gruvbolagen, medan dessa har betalat 1037 miljoner Soles i skatt. D.v.s. att de får mer än de betalar, trots sina miljonvinster.

Enligt rapporter från Perus Energi- och Gruvministerium (MEM) kommer den kinesiska imperialismen genom sina multinationella bolag kommer att investera kring 19 miljarder dollar i olika råvarufyndigheter i landet, och övergå till att bli den imperialistmakt som har störst investeringar i gruvindustrin, före yankee-supermakten, med 34,02% av investeringarna (yankee-supermakten har 17,97% och Kanada har 14,81%). Det främsta av den kinesiska imperialismens projekt just nu är Las Bambas (Apurimac), och de har andra investeringar i Pampa de Pongo (Arequipa), Galeno (Cajamarca), Don Javier (Arequipa) och Río Blanco (Piura), liksom utbyggnaderna i Toromocho (Junín) och Marcona (Ica). De peruanska företagen som också deltar i denna plundring står för 6,3% av investeringarna i gruvprojektet.

Inom kolvätesektorn är situationen densamma. 70% av den peruanska djungeln är i händerna på några få korporationer. På detta sätt implementerar den reaktionära peruanska staten en hel rad politiska åtgärder i syfte att garantera byråkratkapitalismens utveckling och främja storegendomen vid kusten, tillägnad exporten av jordbruksprodukter, gruvindustrin i bergsområdet i de multinationella gruvbolagens tjänst och i djungeln olje- och gasbolagens plundring. Samma sak kan sägas om fiskeindustrin.

Denbyråkratiskavägens kärperdärförocksåmotsättningarna mellan de nationella och oberoende producenterna å ena sidan och imperialismen och storbourgeoisien å den andra sidan. Under första kvartalet 2016 fortsatte nedläggningarna av företag inom tillverkningsindustrin i Peru. Ett viktigt exempel är fallet med textilföretagen som inte kan tävla med den kinesiska textilindustrin. Inom följande sektorer sjönk produktionen: textil, läder och skor (-4,8%), papper och tryck (-5,0%), kemiska, gummi-

och plastprodukter (-2,0%), icke-metalliska mineraler (-0,2%), stål- och järnindustrin (-5,3%), metall-, maskin- och verktygsprodukter (-16,6%), diversetillverkningen (-23,2%) och industrijänster (-22,2%). Samtidigt steg den inom råvarusektorn (gruvindustrin, kolväten, jordbruk etc.) med 3%. Imperialismen har reducerat Peru till en leverantör av råvaror och blockerat dess industriella produktion, samtidigt som yankeesupermakten och den kinesiska imperialismen säljer sina bilar, sina datorer, sin raffinerade olja, sina kläder, skor, och industriella utrustning etc. till Peru. Vad gäller den kinesiska imperialismen så exporterar dess multinationella gruvbolag produkterna från sina koncessioner i Peru till Kina med minsta möjliga grad av förädling. De kinesiska imperialisterna är tydliga vad gäller imperialismens förhållande till länderna i tredje världen. 2008 publicerade de "Vitboken om Kinas politik gentemot Latinamerika och Västindien" där de klargör vad de menar med de "kompletterande förhållandena" mellan Kina och länderna i tredje världen: de sistnämnda är inget annat än råvaruleverantörer och marknader för de kinesiska produkterna. Enligt uppgifter från CEPAL 2012 består importen av kinesiska produkter till länderna i Latinamerika och Västindien till 41% av produkter med högt teknologiskt innehåll och till 27% av produkter med mellanhögt teknologiskt innehåll.

Det "peruanska miraklet" tillhör det förgångna. Idag är det mer på modet bland de reaktionära ekonomerna att prata om "avmattning". "Ekonomernas" förklaring till denna "avmattning" av Perus

ekonomi består i grunden av externa faktorer - den kinesiska ekonomins kris och prisfallet på råvaror - vilket innebär att de underförstått erkänner att byråkratkapitalismen utvecklas enligt imperialismens behov. Därför kan dess glansdagar inte vara annat än kortvariga, då den är bunden till ett ännu inte begravet kadaver: imperialismen, som genomgår sin slutliga kris.

Att restrukturerar den gamla staten

Pulpín-lagen har krossats av folkets kamper, vilket visar storbourgeoisens och imperialismens svårigheter med att genomföra restruktureringen av sin stat. Att restrukturerar den gamla peruanska staten är en omöjlighet för imperialismen och reaktionen. Under det senaste årtiondet har man oavbrutet bytt ut folk inom inrikesministeriet; den reaktionära pressen i Peru har räknat ut att ministrarna i genomsnitt sitter på sin post i 8 månader. Den f.d. vice inrikesministern förklarar det så här: *"De sitter så kort tid för att det är ett komplicerat område. Det finns många sociala konflikter, och när man lägger till våldet och den urspårade säkerheten för medborgarna, så gör detta att ministrarna drabbas av en mycket prekär instabilitet"*.

Vilken var den första uppgiften som inrikesministern i Pedro Pablo Kuczynskis nuvarande regering tog tag i? Jo, att försöka restrukturerar Perus Nationella Polis (PNP). Den nuvarande inrikesministern Basombrío har pensionerat 39 generaler och aviserat att restruktureringen av PNP kommer att fortsätta. Ricardo Valdez, viceminister för den inre ordningen, har redan aviserat att utöver pensioneringen av dessa 39 generaler så befinner sig kring 600 överstar under utvärdering och en del av dessa kommer att pensioneras.

Då den byråkratiska vägen fördjupas så skärps alla motsättningarna och levnadsvillkoren för massorna blir sämre för varje dag, ännu mer nu när det "ekonomiska miraklet" spricker. Enligt den peruanska pressen "ärver" Pedro Pablo Kuczynskis nya regering ungefär 150 "sociala konflikter" kopplade till gruvindustrin. Ett exempel är massornas kamp mot det största gruvprojektet i landet, koppargruvan Las Bambas, som drivs av MMG Limited, ägt av det kinesiska kapitalet. Under en kampdag i oktober 2015, med folkmördaren Humala som president, mördade de repressiva styrkorna tre personer och skadade 29. Ett år senare, under den nya regeringen, mördades en

bonde av polisen under en protest mot gruvan Las Bambas. Parcoy är ett annat exempel på en gränslös eskalering av repressionen. Med den nya regeringen har repressionen lämnat minst tre döda och tiotals skadade. Men massorna upphör inte med sin kamp.

Kuczynski har inte bara ärvt de konflikter som är kopplade till gruvindustrin. I

är tvingade massornas kamp Humala-regeringen att upphäva "Pulpín-lagen". Lagen "Servir" har lett till att tusentals arbetare mobiliserat sig mot densamma; nyligen demonstrerade tusentals arbetare i Lima mot domen i Högsta Rättvisedomstolen (CSJ) som tillät företagen att ensidigt sänka arbetarnas löner (som redan var på svältgränsen) och strejker genomförs i hela landet inom olika fack.

Megakorruptionen kopplad till de stora infrastrukturprojekten och de multinationella bolagens koncessioner, som redan befläckar den nuvarande Presidenten Kuczynski, den växande ojämlikheten och fortsatt ökande fattigdomen bland massorna, har tvingat en del "analytiker" att erkänna och tala om en "institutionell svaghet" som ett av Perus problem. Vad de inte säger är att folket förkastar valen och den parlamentariska kretinismen, vilket är verkligheten.

Alltså: har den reaktionära staten stärkts efter presidentvalet? Svaret är nej. Revisionismen och de icke-statliga organisationerna (ONG) har överväldigats av folkets kamper, som överskrider den borgerliga legalitetens gränser. Varken valen, de "sociala programmen", den

Protester i Tia María, Peru, 2016

Nationella byrån för dialog och hållbarhet (ONDS) eller revisionisternas "medling" har kunnat stoppa massornas kamp. Ett bevis på den peruanska statens svaghet är den allt större militariseringen av det peruanska samhället och yankee-supermaktens allt större militära närvaro.

Dekret 1095 (från 2009) gäller fortfarande, och i detta specificeras och legaliseras arméns ingripande för att upprätthålla den sociala "freden":

"Då undantagstillstånd har utropats genomför de väpnade styrkorna militära aktioner för att understödja den Nationella Polisen i att kontrollera den interna ordningen, och kan använda sig av våld gentemot andra våldsamma situationer i enlighet med artiklarna 16 och 18 i detta lag-dekret. Samma regler gäller då de väpnade styrkorna tar kontrollen över den interna ordningen och del 1 av detta lag-dekret inte kan tillämpas."

Den nyvalda presidenten har återigen utropat undantagszoner i olika delar av landet:

"Genom Inlaga nr. 4773 CCFFAA/SG från den 9 september 2016 och Inlaga nr. 5135 CCFFAA/D-3/DCT från den 27 september 2016 har de Väpnade Styrkornas Gemensamma Kommando informerat att villkoren för utropandet av undantagstillstånd fortfarande kvarstår i distrikten Huanta, Ayahuanco, Santillana, Chaca, Sivia, Llochegua, Canayre, Uchuraccay och Pucacolpa i provinsen Huanta; i distrikten San Miguel, Anco, Ayna, Chungui, Oronccoy, Santa Rosa, Tambo, Samugari, Anchiuay i provinsen La Mar; departementet Ayacucho; i distrikten Pampas, Huachocolpa, Quishuar, Salcabamba, Salcahuasi, Surcubamba, Tintaypuncu, Roble, Santiago de Tucuma och Andaymarca i provinsen Tayacaja, departementet Huancavelica; i distrikten Echarate, Megantoni, Kimbiri, Pichari, Vilcabamba, Inkawasi, Villa Kintiarina och Villa Virgen i provinsen La Convención, departementet Cusco, i distrikten Llaylla, Mazamari, Pampa Hermosa, Pangoa, Vizcatán del Ene y Río Tambo i provinsen Satipo; i distrikten Andamarca och Comas i provinsen Concepción, och i distrikten Santo Domingo de Acobamba och Pariahuanca i provinsen Huancayo, departementet Junín. Det rekommenderas att de Väpnade Styrkorna tar över kontrollen över den interna ordningen i de nämnda distrikten med stöd från Perus Nationella Polis, med målet att säkra inflytandezonen i det område där undantagstillstånd deklarerats och upprätthålla det enhetliga befälet i genomförandet av integrerade operationer; ..."

I september genomförde yankee-militär gemensamma manövrar med den reaktionära peruanska armén på peruanskt territorium. Pressen rapporterade om yankeetruppernas "huvudfilosofi": "den innefattar invasioner och operationer på utländskt territorium". Till detta måste man lägga yankeeimperialismens permanenta

ockupationsstyrkor och militärbaser i Peru.

Revisionismens roll

Världsbanken gör redan förutsägelser om vad man kan vänta sig av de kommande åren: "en social och ekonomisk miljö som är ännu mer utmanande än det förra årtiondets". Därför behöver imperialismen revisionismen, för att avleda massornas kamp från kampen för makten.

Den högeropportunistiska linjen (HOL) och dess MOVADef uppmanade i det senaste valet till att "rösta blankt", och legitimerade på så vis återigen den reaktionära peruanska staten och dess institutioner samt mobiliserade och skapade illusioner för fångarnas släktingar genom att kräva en allmän amnesti till förmån för de folkmördande väpnade styrkorna. Detta är HOL:s roll. Hernando de Soto har redan pratat om att förhandla med HOL och pratar om en "Sendero Verde" [Gröna Stigen], vars roll skulle vara att föra in folkets kamper i Ayacucho och den södra delen av landet på den institutionella vägen.

Den gamla revisionismen i form av Patria Roja & Co. och dess "enad vänster"-politik, dess "breda fronter" etc. legitimerar inte bara den reaktionära staten, utan har med sitt stöd hjälpt de folkmördande och hungerskapande Fujimori, Toledo, Humala och nu Pedro Pablo Kuczynski till makten. Detta är deras historiska förlopp.

Imperialismen och reaktionen behöver den nya revisionismen - den högeropportunistiska linjen (HOL) och den "vänster"-opportunistiska linjen (VOL) - som tjänar imperialismen, huvudsakligen yankeeimperialismen, för att kuva och avleda massornas kamper. Den "vänster"-opportunistiska linjen (VOL) för en väpnad kamp utan att attackera byråkratkapitalismen, utan att bygga ny makt och skild från världsrevolutionen, för att sälja sig. Den nya revisionismens perspektiv är, som i Nepal, att slå mot maoisterna och mot massorna, och för detta vill de delta i valen, för detta vill de ingå i den gamla statens institutioner.

Den reaktionära statens tredje uppgift: förintaa folkkriget som leds på alla vis av PKP och dess Centralkommitté

"Slutligen slår vi fast att yankeeimperialismens aggressioner mot de förtryckta nationerna, de interimperialistiska motsättningarna och byråkratkapitalismens kris i vårt land skapar mer motstånd, mer uppror; vårt folk kämpar med hjältemod och ger sina bästa söner och döttrar, försvarar sin jord och sitt vatten, kämpar för högre löner och kopplar kampen för dagskrav till maktens erövring med mycket mer erfarenhet än 1980-90, mer demokratisk centralism och klandestinitet. Reaktionärerna och revisionisterna (HOL och VOL) trodde att detta årtionde skulle innebära en minskning av kamperna, en så kallad "reträtt" – som alltid så hade de fel; svarta drömmar! De vaknar och ser att det peruanska folket kämpar varje dag med hjältemod. Det finns inga lagar och ingen repression

som kan stoppa massorna, de är med Partiet, med maoisterna, och delar på uppgifterna. Klassen och folket kräver i sina kampdagar att FBA [Folkets Befrielsearmé] konfronterar de folkmördande Väpnade styrkorna och polisstyrkorna."

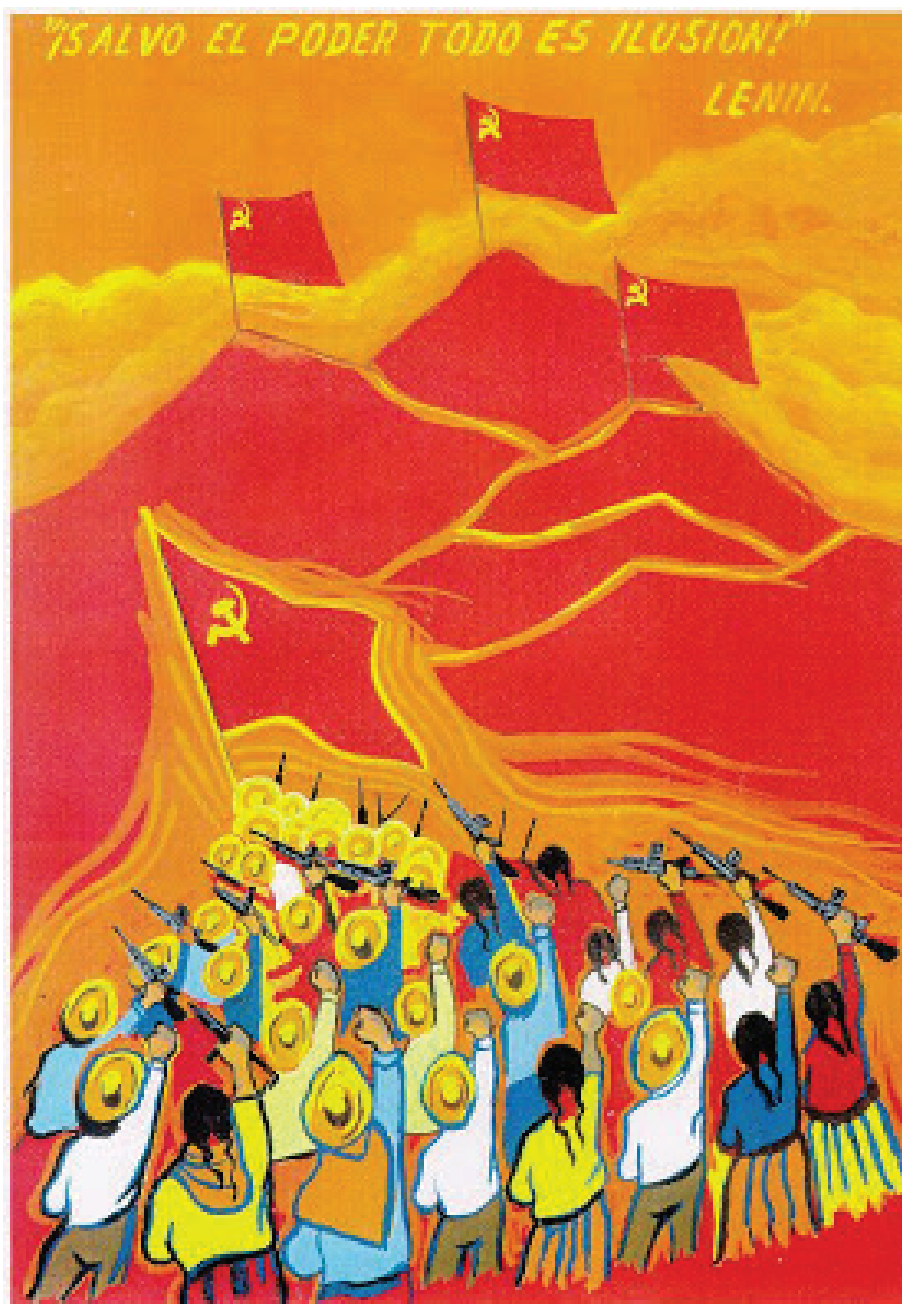
(PKP - Centralkommittén, juni 2012)

Trots gripandet av Ordförande Gonzalo och inflexionen har den reaktionära staten och imperialismen (huvudsakligen Yankeeimperialismen) inte kunnat göra slut på folkkriget. Idag är Partiet förberett, i hård tvålinjerskamp, för upptrappningen och radikaliseringen av de kommande kamperna för att mobilisera för folkkriget, i riktning mot erövringen av makten i hela landet.

Folkkriget, lett på alla vis av PKP:s Centralkommitté, har inte stannat upp för ett ögonblick. Genom att fokusera på massarbetet mobiliserar Partiet i folkkrigets tjänst;

mobiliserar och tillämpar: gråa organisationer anpassade till de konkreta förhållandena, klandestinitet, att kämpa oskiljaktigt med massorna, demokratisk centralism; mobiliserar massorna mot lagen "Servir" och andra lagar för att riva ner restruktureringen av staten; driver fram massarbetet för att kämpa mot amnestin och kapitulationen; kämpar tillsammans med de djupaste massorna i hela Peru. På detta sätt förstår massorna maoismen i kampen, höjer sitt klass- och organisationsmedvetande. Från detta arbete inkorporeras massorna i Folkets Befrielsearmé och PKP; folkets bästa söner och döttrar redo att ge livet för Ordförande Gonzalo, Partiet och revolutionen.

PKP, röd fraktion inom den Internationella Kommunistiska Rörelsen, går okuvligt framåt mot erövrandet av makten, övervinner inflexionen, håller fast kursen och bekämpar imperialismen, reaktionen och revisionismen (den nya och den gamla), både inom sina egna led och på internationell nivå.

“Utan makten är allt illusion” - Lenin

VÄRLDEN:

ARBETARKLASSENS OCH FOLKENS KAMP OCH IMPERIALISMENS SISTA KRIS

När man ser på situationen i världen idag som den beskrivs i borgerliga media så är det lätt att bli förvirrad och uppgiven. I stället för den "nya era av fred" som de härskande utropade på 90-talet ser vi idag skärpta motsättningar på alla håll: en uppsjö av komplicerade krig, stora imperialistiska stater som förbereder sig för storkrig sinsemellan, framväxten av religiösa väpnade grupper och massiva flyktingströmmar. I stället för det välstånd, den "demokrati" och det "globala samförstånd" som de lovade att kapitalismen skulle garantera, så ser vi hur livsvillkoren försämrats och hur våra fri- och rättigheter inskränks över hela världen, även i den rika s.k. "västvärlden". Folken reagerar med stora och våldsamma protester, och de härskande svarar med alltmer militariserade statsapparater och alltmer våldsam repression. Den omaskerade fascismen, rasismen och krigshetsen är tillbaka på allvar, och folken uppmanas att ta ställning för den ena eller andra sidan i imperialisternas tvister, i ett påstått "civilisationernas krig".

För att förstå vad det är som händer och vad som behövs för att förändra det, så går det inte att utgå från vad den härskande klassen och dess politiker och intellektuella talar om för oss. Då behövs i stället en vetenskaplig analys som utgår från de breda massorna, från arbetarklassens och folkets perspektiv. Marxismen, idag i sin tredje, nya och högre etapp marxism-leninismen-maoismen, gör det möjligt för oss att förstå vad som händer och se att läget inte alls är hopplöst: att de härskande utsugarna och det krig och deras krig och elände inte kommer att vara för evigt; att deras ruttna välde i själva verket sjunger på sista versen och att det är arbetarklassen och världens folk som är den verkligt starka kraften.

Maoisterna utgår från att för att förstå världen så måste man förstå dess motsättningar, och se vilka som är de grundläggande och de huvudsakliga motsättningarna. Som Perus Kommunistiska Parti slår fast i sin Internationella Linje (se även Partiets dokument från december 2016 i detta nummer av IB), så ser vi tre grundläggande motsättningar i världen idag: 1) motsättningen mellan de förtryckta nationerna i tredje världen och de imperialistiska supermakterna och makterna. 2) motsättningen mellan arbetarklass och borgarklass. 3) motsättningen mellan imperialismakterna, d.v.s. supermakternas och makternas strid om världsherraväldet.

Idag är det den första motsättningen, den mellan förtryckta nationer och imperialismen, som är den huvudsakliga, d.v.s. att det är den motsättning som påverkar hur alla de andra motsättningarna utvecklas. Det betyder att när vi idag pratar om arbetarklassens kamp för att ta makten, bygga socialism och gå vidare mot ett klasslöst samhälle, så måste vi utgå från den faktiska verkligheten, som är att borgarklassen i ett fåtal rika, imperialistiska länder byggt upp sitt välde på att plundra och förtrycka ett stort antal förtryckta nationer i framför allt Asien, Afrika och Latinamerika, men även t.ex. i Östeuropa. Detta imperialistiska system, som tog form i början av 1900-talet, innebär att förutsättningarna

för arbetarklassens kamp mot borgarklassen ser annorlunda ut än de gjorde på 1800-talet. Som Lenin visade, så ledde det t.ex. till uppkomsten av en borgerlig s.k. arbetarrörelse ledd av klassförrädare som ställde sig på den imperialistiska borgarklassens sida och försvarade dess utsugning av de förtryckta nationerna och dess imperialistiska krig, samtidigt som de övergav kampen för revolution och i stället förespråkade en "reformerande" av kapitalismen. Som Ordförande Mao Tsetung och den kinesiska revolutionen visade, så måste arbetarklassens kamp över hela världen förenas med de förtryckta nationernas kamp mot imperialismen för att kunna störta hela detta system och bygga en annan värld utan utsugning och krig.

En arbetarrörelse som inte bekämpar imperialismen tillsammans med de förtryckta folken blir just en borgerlig arbetarrörelse, ett redskap för de största monopolkapitalisterna. Och en nationell befrielseströrelse i de förtryckta nationerna kan inte genomföra någon verklig befrielse om den inte leds av arbetarklassen i förbund med de breda massorna av arbetande människor i dessa länder.

Världen idag: de förtryckta folken, supermakterna och makterna

Med denna utgångspunkt kan vi få klarhet i vad det är som händer idag. Runtom i världen ser vi hur miljontals människor reser sig i revolutionära och nationella befrielseströrelser i de förtryckta nationerna mot imperialismen. De främsta och viktigaste av dessa är de folkkrig som leds av arbetarklassen genom dess Kommunistiska Partier, som vi ser i Peru, i Indien och på andra platser. Samtidigt ser vi hur de befrielseströrelser som

inte leds av arbetarklassen, utan av olika borgerliga eller feodala grupper, låter sig manipuleras och användas av imperialisterna som spelpjäser i deras omfördelnings- och plundringskrig. Detta ser vi t.ex. med de religiösa rörelserna i Mellanöstern och på andra platser, som mobiliserar stora massor av förtryckta människor genom att kalla till kamp mot de imperialistiska inkräktarna, men som i verkligheten bara blir verktyg för den ena imperialistiska supermaktens krig mot rivaliserande imperialister och mot de förtryckta folken. Andra rörelser använder en "socialistisk" eller "antiimperialistisk" retorik, men blir även de redskap åt imperialisterna då de överger världsrevolutionen och i stället allierar sig med den ena eller andra imperialismakten för att skaffa sig en lite bättre position inom det nuvarande systemet. Ett exempel på detta är den kurdiska gerillan i Syrien, där kurdernas rättfärdiga och hjältemodiga befrielsekamp leds på villovägar av en handfull kollaboratörer inom PKK/YPG som uttryckligen har övergett kampen för att slänga ut imperialisterna och i stället öppet samarbetar med dem och gör sig beroende av dem.

Hur ser då motsättningarna ut mellan de olika imperialisterna? Det som är utmärkande för den nuvarande situationen är att USA - yankeeimperialismen - är på väg att förlora den hegemoniska ställning den haft efter det socialimperialistiska Sovjetunionens upplösning. Den ryska imperialismen - som ekonomiskt är relativt svag men som fortsätter bygga på Sovjetunionens kontroll och inflytande över vissa förtryckta nationer (i bl.a. Östeuropa och Mellanöstern, t.ex. Syrien) och på dess militära styrka, framför allt dess kärnvapen - är idag fortfarande en supermakt. Samtidigt har den kinesiska imperialismen, under ledning av arvtagarna till de revisionister som återinförde kapitalismen i Kina, vuxit sig allt starkare både ekonomiskt och militärt och är idag med och suger ut arbetskraft och naturtillgångar i Asiens, Afrikas och Latinamerikas förtryckta nationer på en nivå som långt överträffar de mindre imperialismakterna. Dessa tre, USA, Ryssland och Kina, är idag de tre supermakter som slåss om världsherraväldet. Ingen av de tre är idag tillräckligt stark för att kunna besegra de övriga. De för idag ett omfördelningskrig i huvudsak "via ombud", d.v.s. genom andra stater och väpnade grupper, men förbereder sig samtidigt för att avgöra striden genom ett direkt världskrig.

De mindre imperialismakterna - Tyskland (som är den starkaste), Frankrike, England, Sverige, Spanien, Italien, Japan, Kanada m.fl. - är visserligen självständiga imperialismakter med egna intressen och investeringar i utsugningen av de förtryckta nationerna, men de är inte tillräckligt starka för att utmana supermakterna utan tvingas i stor utsträckning agera inom dessa supermaktens agendor

för att främja sina egna imperialistiska intressen. De är i huvudsak fortfarande allierade med yankeeimperialismen, men det är ingen allians som varar för evigt. Delar av det imperialistiska monopolkapitalet i dessa länder överväger redan att alliera sig med Ryssland och/eller Kina om de finner att det bättre skulle tjäna deras egna intressen.

Samtidigt som motsättningen mellan imperialisterna skärps, så har de alla - supermakterna och de övriga makterna tillsammans - ett gemensamt intresse av att bevara hela det imperialistiska systemet, d.v.s. att se till

Palestinska befrielsekämpar läser Citat ur Ordförande Maos verk

så att utsugningen fortsätter att fungera samt hålla arbetarklassen och folken nere och förhindra att de gör revolution. Historiskt sett så har varje stort imperialistiskt omfördelningskrig - båda världskrigen - lett till att de arbetande folken rest sig mot imperialisterna i revolution och byggt mäktiga socialistiska stater och nationella befrielseörelser. Därför måste imperialisterna idag försöka hitta olika sätt att genomföra sin utsugning och sina plundrings- och omfördelningskrig samtidigt som de förhindrar revolutionen. De gör detta dels genom ökad repression, genom att militarisera sina polisstyrkor, genom att sätta in militär mot folkliga protester, genom ökad övervakning etc., men också genom fascism och en socialchauvinistisk reformistisk så kallad "vänster": genom att ideologiskt och politiskt hetsa

folket i de imperialistiska länderna mot de förtryckta folken i tredje världen och för krig mot de övriga imperialisterna, och genom att manipulera och avleda de folkliga kamperna bort från den revolutionära vägen. Olika former av denna politik ser vi idag hos alla de tre supermakterna, men också hos de övriga imperialismakterna, inklusive Sverige: hets mot invandrare, muslimer och "terrorister", krigshets mot de imperialistiska rivalerna (i Sverige är det som vanligt mot "ryssen") och mot de förtryckta nationerna, krav på större resurser åt polisen etc. I allt detta står alla de borgerliga partierna enade, från "höger" till "vänster". Vad som skiljer dem åt är snarare vilka metoder de anser att man bör använda för att uppnå dessa syften; vilka andra imperialister man bör alliera sig med, vilken typ av retorik man bör använda för att få med sig opinionen o.s.v.

Kommunisterna och världsrevolutionen

Vad den internationella arbetarklassen och de förtryckta folken behöver i detta läge är att förena sig mot alla imperialisterna, både mot supermakterna och mot de mindre makterna. För att mobilisera klassen och folket i kamp mot utsugarsystemet och garantera att denna kamp inte bara blir ett redskap för den ena eller andra imperialismakten eller den ena eller andra fraktionen

av borgarklassen, så måste kommunisterna åta sig sin roll och ge rörelsen riktning och ledning. Det kräver att kommunisterna tillämpar marxismen av idag - maoismen - på den konkreta verkligheten i dag i världen och i varje specifikt land, för att definiera vilken imperialistmakt som är huvudfienden och bekämpa denna utan att öppna dörren för eller göra sig beroende av någon annan imperialistmakt. I de imperialistiska länderna - alltså även i Sverige - så är det den "egna" imperialistiska staten som är huvudfienden, och kommunisterna måste där mobilisera arbetarklassen och folket mot de klassförrädare som ställt sig på den borgerliga statens sida i "välfärdens" eller "demokratins" namn.

Runtom i världen finns det idag de som kallar sig kommunister, och t.o.m. "maoister", men som på olika sätt hävdar att imperialismen är oöverbärrlig och att det inte finns förutsättningar för revolution. Eftersom de inte tillämpar det som maoismen lär oss om motsättningarna, och i stället hoppas på kortsiktiga segrar och fördelar för egen del, så hävdar de idag att man måste förena sig med några av imperialisterna - det kan vara Ryssland, Kina

eller mindre imperialistmakter - för att bekämpa den största supermakten. Detta är i grunden samma linje som förespråkats av revisionister och reformister i hundra år, och det har alltid slutat med att de har sålt ut revolutionen och gjort sig till redskap åt imperialisterna.

Alla som på riktigt vill tjäna till att krossa detta utsugarsystem, få slut på krigen och det nationella förtrycket, och bygga ett samhälle där de som arbetar har makten och i slutändan ett klasslöst samhälle, måste i stället se verkligheten: att imperialismen redan är på väg att falla. Trots alla sina vapen och all sin makt så är utsugarna bara en ynkelig minoritet av världens befolkning som desperat försöker rädda ett ruttet system. Arbetarklassen och de förtryckta folken däremot, utgör den överväldigande majoriteten och kämpar för en ny värld.

"Alla reaktionärer är papperstigrar. Till det yttre är reaktionärerna skräckinjagande, men i verkligheten är de inte så starka. På lång sikt sett är det inte reaktionärerna utan folket som är de verkligt starka."
(Ordförande Mao Tsetung)

Malmö 2016

Fittja, Stockholm 2016

LEVE MAOISMEN, NED MED REVISIONISMEN! UTVECKLA DEBATTEN I DEN INTERNATIONELLA KOMMUNISTISKA RÖRELSEN OM MAOISMENS TILLÄMPNING!

(En artikel ur tidskriften Sol Rojo (Röd Sol) nr. 44, 2016, svensk översättning av VfSNP 2017)

1. Angående tvålinjerskampen i den internationella kommunistiska rörelsen och Ordförande Gonzalos och Perus Kommunistiska Partis roll

När vi ser på den aktuella situationen i världen, och särskilt de folkrig och väpnade kamper som går framåt under maoismens fana, så kan vi konstatera att det som Ordförande Gonzalo slog fast håller på att förverkligas, att **”genom att förkroppsligas i världens folk marscherar maoismen ohejdbart framåt mot att ta befälet över den nya stora vägen av den proletära världsrevolutionen”**. I Peru, Indien, Filippinerna, Nepal och andra länder har hundratusentalsarbetare och bönder rest sig med vapen i hand under marxismen-leninismen-maoismens röda fana, och ger hjältemodigt sina liv för att göra slut på imperialismens gamla ruttna utsugnings- och förtryckarsystem, samtidigt som imperialisterna desperat försöker bevara sitt system med en nyuppdelning av världen, med mer folkmords- och plundringskrig. Det bekräftas, som Ordförande Gonzalo sade, att vi befinner oss i den proletära världsrevolutionens offensiv, att **revolutionen är den historiska och politiska huvudtendensen**, och att det som behövs för att göra slut på det imperialistiska kriget är **världsfolkriget**.

Betyder detta då att vägen är rak och enkel? Att så länge de Kommunistiska Partierna bara antar namnet ”maoist” och inleder den väpnade kampen, så är vår enighet och segrarna garanterade? Självklart inte. Inom denna världsrevolutionens offensiv utvecklas fortfarande en allmän kontrarevolutionär offensiv, inledd och ledd av yankeeimperialismen och den nutida revisionismen, och dess ideologi och politik uttrycks även – oundvikligen – inom den internationella kommunistiska rörelsen (IKR) och inom varje Kommunistiskt Parti. Huvudproblemet är inte det kontrarevolutionära kriget, imperialismens och reaktionens militära och politiska styrka; som marxister förstår vi dessutom det oundvikliga i att **”revolutionen för att segra ger upphov till och krossar en kraftfull kontrarevolution”** (Ordförande Gonzalo). Därför, för att se vad som behövs för att garantera folkrigets seger i varje land och bortsoptandet av imperialismen på världsnivå, måste vi förstå att det interna är det avgörande, att huvudfaran är revisionismen och att den nya revisionismen

av idag – med ”maoistisk” etikett – i grunden framlägger samma revisionistiska teser som förr; olika varianter av den ”fredliga vägen”, av ”hela folkets parti”, av att ifrågasätta och förneka den proletära ledningen för revolutionen, av ”avtal” eller ”fredlig samexistens” med imperialismen, av att byta ut den nya makten mot borgerlig demokrati och, i slutändan, förneka behovet av den proletära kulturrevolutionen och attackera densamma; allt detta för att tjäna en handfull ledares intressen, inte klassens och folkets intressen. Att bekämpa och krossa revisionismen inom och utanför våra led – och se att Centralkommittén är stormens öga i klasskampen – är avgörande för att kunna konfrontera och krossa alla fiendens offensiver. Varje språng i folkriget – inledandet av den väpnade kampen, byggandet av den nya makten och framför allt språnget för att erövra makten i hela landet – kommer utan undantag att alstra motsatta linjer, sina förrädiska och kapitulerande ledare, sin revisionistiska opposition (alltid understödda av reaktionen) som måste krossas för att kunna gå framåt. **”Huruvida den ideologiska och politiska linjen är korrekt eller inte avgör allt”** (Ordförande Mao Tsetung).

Inflexionen och den nuvarande komplexa situationen i folkriget i Peru är liksom förräderiet i Nepal fakta som bekräftar det ovan sagda, och det är oundgängligt att dra lärdom och lära sig av de negativa exemplen liksom av de positiva. I fallet Peru, trots gripandet av Ordförande Gonzalo, Den högeropportunistiska linjens (HOL) och den ”vänster”-opportunistiska linjens (VOL) förräderi och kontrarevolutionära arbete och hela den nuvarande komplexa situationen, så kan vi idag räkna med ett Parti och en Centralkommitté som har analyserat, syntetiserat och fördömt dessa revisionistiska linjers mörka förlopp, en ledning som håller fast vid revolutionens kurs genom att upphöja, försvara och tillämpa gonzalos tänkande för att lösa problemen, återta det som gått förlorat med folkrig och fortsätta uppfylla sin roll som röd fraktion inom den internationella kommunistiska rörelsen, i kamp mot revisionismen på världsnivå.

Sedan årtionden har PKP, genom att basera sig på det som står fastslaget i dess Internationella Linje, fört en oförsonlig kamp inom IKR mot revisionismen: för förståelsen av marxismen-leninismen-maoismen som tredje, ny och högre etapp av marxismen; för maoismens konkreta tillämpning på varje lands konkreta förhållanden, mot RCP (USA):s hegemonistiska tendenser i RIM (den Revolutionära Internationalistiska Rörelsen) och dess opposition mot

att åta sig maoismen; för folkkrigets allmängiltighet; för Ordförande Gonzalos allmängiltiga bidrag, huvudsakligen militariseringen av de Kommunistiska Partierna, och andra punkter. På 80-talet **”var PKP det enda Partiet i världen som gick i förtruppen för försvaret av maoismen och åtog sig att kämpa för världens marxist-leninist-maoisters enighet, för att denna ideologi skall bli befäl och vägledning för den peruanska revolutionen och världsrevolutionen”** (Internationella Linjen), och från kring år 2000 var det PKP som gick i spetsen för och insisterade i kampen mot **”fredsavtalen”** och Prachandas och de övriga revisionistiska ledarnas revisionism i Nepal, medan andra i RIM höll tyst, tog en vacklande ståndpunkt eller t.o.m. försvarade den revisionistiska politiken såsom **”taktik”** (t.ex. så framlade Italiens K o m m u n i s t i s k a Maoistiska Parti vid Konferensen i Hamburg 2010 följande angående **”fredsavtalen”** i Nepal:

”den kreativa tillämpningen av folkkriget i Nepal förde med sig andra framsteg och lärdomar som är användbara för vår rörelse. Inget folkkrig kan vara likadant som ett annat: principerna är liknande, men tillämpningen måste överensstämja med verkligheten i varje land, den måste vara en dynamisk tillämpning i teori, politik och handling.”

Denna kamp, förd av PKP och genom dess alstrade organ MPP, fick kraftfulla återverkningar bland kommunisterna och de revolutionära massorna i hela världen, och den gav följaktligen också oundvikligen upphov till en **”kontraoffensiv”** från de revisionistiska ledarna inom olika Partier och organisationer. Med RCP(USA) och dess revisionistiska frontfigur Bob Avakian i spetsen, inledde en handfull ledare inom IKR en mörk kampanj för att isolera och smutskasta PKP och dess Anförarskap, i konvergens (och t.o.m. i direkt kontakt) med de förrädiska rättorna från HOL i Peru, och genom att tillgripa samma revisionistiska attacker och förevändningar som Chrustjov, Teng Hsiao-ping, Hoxha och andra: den s.k. **”personkulten”**, den påstådda kampen mot **”dogmatismen”** och **”sektismen”** etc. Precis som Hoxhaisterna, de självutnämnda **”marxist-leninisterna”** och t.o.m. **”mao tsetungs tänkande”** förkastar maoismen och den Stora Proletära Kulturrevolutionen med förevändningen att **”maoismen misslyckades”** när revisionisterna återupprättade kapitalismen i Kina, så förkastar en del **”maoister”** på samma sätt idag PKP och Gonzalos tänkande och tar kröken och inflexionen i Peru som förevändning.

2. Lär av den Stora Polemiken kring den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje

Idag har de flesta av Partierna inom IKR – och t.o.m. några av de f.d. ledarna för RIM:s Kommitté – fördömt Avakians och Prachandas revisionism i en rad deklarationer. En del erkänner t.o.m. – åtminstone i ord – Ordförande Gonzalos bidrag och PKP:s roll. Men när PKP insisterar på behovet av att göra en utvärdering av kamperna inom RIM och maoismens tillämpning, genom att analysera de tidigare problemen i tvålinjerskamp med en självkritisk attityd för att kunna identifiera och krossa revisionismen av idag, så motsätter sig dessa ledare detta, och liksom Avakian så tar de den komplexa situationen i folkkriget i Peru

Massmöte mot revisionismen under kulturrevolutionen i Kina

som förevändning för att fortsätta isolerings- och smutskastningskampanjen mot PKP och på så vis skydda sin egen opportunism mot kritiken från marxist-leninist-maoisterna. Samma människor som tidigare anklagat PKP för att vara **”dogmatiskt”** och **”sektariskt”** upprepar idag samma sak i förtäckt form: **”vi bekämpar varje tendens som upphöjer PKP:s röda fana, folkkriget och Ordförande Gonzalo som dogmatisk ikon [...] Ingen skall tillskriva Ordförande Gonzalo de förenklningar som kommer från många av hans anhängare i Peru och i utlandet”** (Italiens Kommunistiska Maoistiska Parti, september 2016). Vilka är dessa **”anhängare”** som det här hänvisas till? Hur uttrycks denna **”dogmatism”**? Varför inte göra en tydlig och specifik kritik? Det som står klart utifrån uttalanden som detta – där de upprepar nästan bokstavligen vad Avakian lade fram när hans RCP (USA) ledde RIM:s Kommitté – är att enligt dessa kamrater så är det akuta problemet inom IKR idag inte **”fredsavtals”**-politiken, den parlamentariska kretinismen eller de **”maoistiska”** partier som förespråkar den **”fredliga vägen”** och samarbetet med imperialismen, utan en påstådd **”dogmatism”** om vilken de inte förklarar ett jota.

I detta sammanhang är det lärorikt att se på dokumenten från den Stora Polemiken från 60-talet, den kamp som leddes av Ordförande Mao och KKP mot den samtida revisionismen. Studera de följande citaten ur dokumentet **”Mer om meningsskiljaktigheterna mellan kamrat Togliatti och oss”** (ur tidskriften **Röda Fanan**, Kina 1963):

”Vi har alltid hållit på att förbindelserna mellan broderpartier ska handlas i överensstämmelse

med de i Moskvadeklarationen och Moskvauttalandet fastställda principerna om oberoende, jämlikhet och skapande av enhet genom bilaterala eller multilaterala överläggningar eller konsultationer mellan broderpartier. Vi har alltid hävdats att inget parti bör på egen hand rikta anklagelser mot ett broderparti och än mindre förtala eller angripa det. Vi har beslutsamt och orubbligt hållit fast vid denna inställning på enhet. Togliatti och de andra kamraterna handlade tvärt emot våra förväntningar när de utnyttjade sin partikongress till att rikta offentliga angrepp mot Kinas kommunistiska parti. Vad kunde vi göra sedan de på detta sätt direkt utmanat oss till en offentlig debatt? Skulle vi hålla tyst som vi gjort ditintills? Skulle "ämbetsmän tillåtas att bränna ned husen medan vanligt folk förbjöds att tända så mycket som en lampa"? Nej och åter nej. Vi har absolut tvungna att svara."

Liksom Togliatti, Chrustjov och andra revisionister, har Avakian och andra ledare inom RIM försökt tysta kritiken från marxist-leninist-maoisterna med förevändningen att "inte debattera meningsskiljaktigheter mellan partier offentligt". Och liksom Kinas Kommunistiska Parti så har PKP hållit fast vid och fortsätter idag att hålla fast vid att gentemot förtal och angrepp – i konvergens och i direkt kontakt med förrädare och tjallare, som i Avakians fall – så är det enda rätta att föra kampen offentligt och öppet, för att mobilisera massorna mot revisionismen och till försvar för marxismen. Detta fortsätter att vara giltigt idag, när kampen mot revisionismen är en akut nödvändighet för folkkrigets frammarsch och seger i varje land, för att avvärja kapitulationen och dra lärdom av förräderiet i Nepal och de mörka utsikter som kan anas inom några av partierna i IKR, och för att kunna ena oss och härda oss för världsfolkkriget mot det imperialistiska världskriget.

"Togliatti och andra kamrater i IKP [...] anklagade oss för att vara 'dogmatiker och sekterister, som gömmer sin opportunist bakom en ultrarevolutionär fraseologi' (a.a.) och så vidare."

"Med ett ord, det går inte an för vissa personer att uppträda såsom ämbetsmannen, som påbjöd att folkets hus skulle brännas samtidigt som han förbjöd folket att tända så mycket som en lampa. Allmänheten har sedan urminnes tid aldrig godkänt dylik orättvisa. Dessutom kan meningsskiljaktigheterna oss kommunister emellan biläggas endast genom att fakta läggs fram och diskuteras rationellt men absolut inte genom att man intar den hållning herrar brukar använda mot sina tjänare. Arbetarna och kommunisterna i alla länder måste enas, men de kan enas endast på grundval av Moskvadeklarationen och Moskvauttalandet, på grundval av att de lägger fram fakta och diskuterar dessa rationellt, på grundval av ömsesidiga överläggningar på likställd fot och på grundval av marxismen-leninismen. Om det skulle röra sig om herrar, som svänger käppar

översina tjänarens huvuden och manar till "enhet, enhet!", betyder detta i verkligheten "splittra, splittra!" Arbetarna i alla länder kommer inte att godta dylik splittringsverksamhet. Vi önskar enhet, och vi kommer aldrig att tillåta en handfull människor att hålla på med sin splittringsverksamhet."

Som vi ser här så är anklagelserna om "dogmatism" och "sekterism" delar av en gammal revisionistisk metod för att undvika den öppna och ärliga kampen och förkasta den ideologiska och politiska kritiken i stället för att "lägga fram fakta och diskutera dessa rationellt" som är kommunisternas metod. Idag ser vi också hur några ledande kamrater från olika Partier regelbundet hänvisar till IKR:s påstådda "enighet", men undviker att prata om meningsskiljaktigheterna. De söker en "enighet" som inte är grundad på principerna i proletariats allmängiltiga ideologi, marxismen-leninismen-maoismen, huvudsakligen maoismen, utan på försoningen, på eftergifter, i jakten på en "snabb tillväxt", på stödet från fraktioner av borgarklassen och dess intellektuella. Detta leder, som vi redan vet, inte till kommunisternas och världsfolkens enighet, utan till deras splittring och till opportunist.

För att vi kommunister skall kunna ena oss på världsnivå så kan vi inte se varje revolution, varje folkkrig, som något isolerat och oberoende av världsrevolutionens utveckling. Vi är för varje Partis oberoende, självbestämmande och självförsörjning för att inte bli beroende av någon som helst kommandostav, men vi tar inte denna princip som förevändning för att förkasta kritiken från andra Partier eller förneka behovet av enighet på världsnivå och av att utveckla kampen kring IKR:s allmänna linje. Faktum är att kampen mot revisionismen är en kamp på internationell nivå, som det står i det citerade dokumentet:

"Händelserna har visat att den moderna revisionistiska riktningen är en produkt under nya förhållanden av imperialismens politik. Därför är det oundvikligt att denna riktning har internationell karaktär och att den nu pågående debatten mellan marxist-leninisterna och de moderna revisionisterna liksom de tidigare debatterna utvecklas till en internationell debatt."

Idag ser vi att imperialismen, i sin mörka och omöjliga dröm om att rädda sitt system, försöker genomföra den reaktionära uppgiften att undvika att deras omfördelnings-, plundrings- och folkmordskrig alstrar mer motstånd och mer revolution; och imperialisterna är medvetna om att detta konkret innebär att försöka förhindra att proletariats genom sina Kommunistiska Partier åtar sig ledningen för de nationella befrielsekrigen, genomför de demokratiska revolutionerna och fortsätter dem som socialistiska och kulturrevolutioner tills vi slutligen sopar bort imperialismen och all utsugning från jordens yta. Denna reaktionära uppgift innebär som alltid rent konkret att bekämpa proletariats ideologi, marxismen, d.v.s. idag maoismen. Därför fortsätter imperialismen oundvikligen, på ett medvetet och planmässigt sätt men även i spontan form, att alstra och främja revisionismen inom det internationella

proletariatets led, speciellt i de delar av tredje världen som är viktigast för imperialismen i dess omfördelningskrig, och i de imperialistiska länderna där de behöver stärka sitt bakland i krigets tjänst. Denna revisionism kommer att uppträda i de former som motsvarar imperialismens behov i varje ögonblick. Det åligger kommunisterna i varje land att identifiera och precisera hur denna revisionism tar sig uttryck i varje ögonblick, i sitt eget land liksom i andra länder, för att kunna avslöja och krossa den. Vi skall se på några av dess huvudsakliga uttryck idag och hur vi måste bekämpa den.

3. Revisionismen av idag: parlamentarisk kretinism, kapitulation, brickor i ett spel

Den parlamentariska kretinismen: Ett av de huvudsakliga sätten som imperialismen, reaktionen och revisionismen använder för att undergräva och leda de Kommunistiska Partierna och folkkrigen på avvägar är att sprida parlamentariska illusioner, om en "fredlig väg" som vi har sett i Nepal och i HOL:s valmissfoster i Peru, "MOVADEF". Revisionisterna försöker vanemässigt argumentera för sin parlamentariska kretinism genom att hänvisa till citat från Lenin och t.o.m. Ordförande Mao och Kinas Kommunistiska Parti för att ta en viss politik som har tillämpats under specifika omständigheter i det förgångna och förvandla den till dogmer som antas vara allmängiltiga. Även om dessa nya revisionister antar etiketten "maoism", så motsätter de sig i verkligheten den tredje, nya och högre etappen av marxismen och tillämpningen av vår ideologi på dagens konkreta förhållanden; de vill stanna kvar i "leninismens" eller "mao tsetungtänkandets" tid för att rättfärdiga sin revisionistiska politik. Låt oss se vad de kinesiska kommunisterna lade fram 1963 (vår understrykning):

"Vi har alltid hävdat att deltagandet i den parlamentariska kampen är ett medel i den lagliga kampen som arbetarklassen under vissa omständigheter måste använda sig av"

"Vi hävdar att de borgerliga parlamenten, inklusive det nuvarande italienska parlamentet, har sin klasskaraktär och tjänar som utsmyckning av borgarklassens diktatur. Som Lenin sade [...] 'De borgerliga parlamenten är desto mer underkastade börsen och bankirerna ju mer utvecklad den borgerliga demokratin är'."

Så, marxismens ståndpunkt angående de borgerliga parlamenten är alltså klar och tydlig, men om vi då följer vad Lenin lade fram, vilka var de nödvändiga villkoren för att kunna använda denna parlamentariska kamp i revolutionens tjänst?

"Med utgångspunkt i sina egna intressen kan, under bestämda omständigheter, bourgeoisien släppa in representanter för arbetarklassens partier i sitt parlament [...]"

I den parlamentariska kampen måste arbetarklassens partier upprätthålla stor vaksamhet och i varje ögonblick framhärda i sitt politiska oberoende".

Vad vi kommunisterna måste avgöra idag är alltså: Finns idag, i något land i världen, dessa förutsättningar under vilka bourgeoisien kan släppa in verkliga proletära partier i sina parlament? Finns det idag i något land i världen förutsättningar för att proletariatet skall kunna upprätthålla sitt "politiska oberoende" inom bourgeoisins parlamentariska system? Alla marxist-leninist-maoisternas slutsats är att i den nuvarande epoken – av världsrevolutionens offensiv och imperialismens allmänna och slutliga kris – så existerar sådana förutsättningar inte i något land. Tvärtom så visar hela IKR:s erfarenhet att under de årtionden som gått sedan det citerade dokumentet, så finns det inte ett enda exempel som pekar på att deltagandet i det borgerliga parlamentet skulle kunna tjäna till att utveckla revolutionen. Faktum är att det finns oräkeliga exempel på "kommunistpartier" som i parlamenten har sålt sig för en grynvälling, förvandlat sig till borgerliga partier som sålt ut klassens dyrbara blod för att uppnå poster åt en handfull revisionistiska ledare inom den gamla staten. Sådana är förutsättningarna under imperialismen av idag. Metoden att "släppa in arbetarklassens partier" i sina parlament för att de skall avsvära sig våldet och överlämna folkets vapen är idag del av imperialismens systematiska kontrarevolutionära politik i hela världen, valen inom det reaktionära systemet fungerar som delar av det kontrarevolutionära kriget, och den politik som åligger kommunisterna i varje land är att utveckla bojkotten i folkkrigets tjänst.

Därför definierar vi idag som parlamentarisk kretinism all sådan politik som förespråkar de Kommunistiska Partiernas deltagande i de borgerliga valen och parlamenten under borgarklassens och/eller jordägarnas diktatur, och det är en parlamentarisk kretinism som är direkt kopplad till "fredsavtals"-politiken, till illusionerna om "framstegsvänliga" eller "antiimperialistiska" regimer som den chavistiska i Venezuela eller Dutertes i Filippinerna, och till den revisionistiska tendensen att sälja sig till den ena eller andra imperialistmakten och förvandla de revolutionära rörelserna till spelbrickor i det imperialistiska omfördelningskriget.

Om Enhetsfronten och de borgerliga "antiimperialistiska" regimerna: I ljuset av denna verklighet måste vi se på Filippinernas Kommunistiska Partis (FKP) nuvarande politik, då de framlägger: "*Hundratusentals bönder måste mobiliseras, så att fredssamtalen ska kunna tjäna som plattform för att genomtvinga den verkliga jordreformen...*" (Bayan No. 10, 21 maj 2016). D.v.s. "jordreform" inom det gamla systemet i stället för den nydemokratiska revolutionen; det är inget nytt fenomen, i Peru har vi tillräckligt med erfarenhet av Velascos fascistiska och korporativa "jordreformer", som har sin motsvarighet även i andra latinamerikanska länder och i andra delar av världen. FKP säger: "*Genomtvinga de nödvändiga reformerna för att lösa de problem som utgör roten till det nuvarande inbördeskriget*". (Ibid.) Vad de påstår här, liksom HOL i Peru ("*politisk lösning av problemen som kriget lett till*") eller Prachanda i

Nepal, är att de grundläggande motsättningarna kan lösas utan att förstöra den gamla staten, utan att erövra makten genom folkkrigets seger. Argumentet för denna FKP:s politik verkar vara att den nya Duterte-regimen har "säregenheter" som "skapar" en "gynnsam situation" för att "hävda folkets intressen genom den folkliga demokratiska revolutionens framsteg" (Ibid.). I samma nummer av den citerade tidskriften – FKP:s officiella organ – rapporteras det att Duterte har erbjudit FKP fyra poster i den reaktionära regeringens ministerråd. FKP anser att "en allians eller koalition mellan Duterte-regimen och FKP och de revolutionära krafterna kan förverkligas på bas av principer såsom den nationella suveräniteten och den sociala rättvisan".

Bortsett från pratet om "social rättvisa" – i verkligheten inget annat än reformism – ser vi här hur dessa ledare förvränger den maoistiska enhetsfrontspolitiken mot imperialismen för att framställa regimer såsom Dutertes som "antiimperialistiska" och få proletariatet och folket att svansa efter storbourgeoisien. I dokumentet "Ett förslag rörande den Internationella Kommunistiska Rörelsens allmänna linje" från 1963 framlade Kinas Kommunistiska Parti följande (vår understrykning):

"På grundval av arbetare- och bondealliansen måste proletariatet och dess parti ena alla skikt, som kan enas, och organisera en bred enhetsfront mot imperialismen och dess lakejer. För att befästa och utbygga denna enhetsfront är det nödvändigt att det proletära partiet upprätthåller sin ideologiska, politiska och organisatoriska självständighet och går in för att leda revolutionen. [...]

I vissa av dessa länder fortsätter den patriotiska nationella bourgeoisien att stå samman med massorna i kampen mot imperialism och kolonialism och vidtar vissa åtgärder som innebär sociala framsteg. Detta förhållande kräver av det proletära partiet att det gör en fullständig värdering av den patriotiska nationella bourgeoisiens progressiva roll och stärker enheten med den.

Allt efter som de inre sociala motsättningarna och den internationella klasskampen skärps, tenderar bourgeoisien, och särskilt storbourgeoisien, i vissa av de länder som nyligen vunnit oberoende, i allt högre grad att bli vasaller åt imperialismen och bedriva en antifolklig, antikommunistisk och

kontrarevolutionär politik. Det är nödvändigt att det proletära partiet beslutsamt bekämpar denna reaktionära politik.

Allmänt talat har bourgeoisien i dessa länder en dubbelnatur. När enhetsfront bildats med bourgeoisien, bör det proletära partiets politik vara inriktad på både enhet och kamp. Politiken bör vara enhet med bourgeoisien, i den mån som denna tenderar att vara progressiv, antiimperialistisk och antifeodal, men kamp mot dess reaktionära tendenser att kompromissa och samarbeta med imperialismen och de feodala krafterna. I den nationella frågan är det proletära partiets grundåskådning internationalistisk och inte nationalistisk."

Det vill säga, att i de halvkoloniala och halvfeodala länderna så måste proletariatet bygga en enhetsfront, absolut ledd av proletariatet genom dess Parti, baserad i första hand på arbetar-bondealliansen, med småbourgeoisien som allierad och, under vissa omständigheter, med mellanbourgeoisien eller den nationella bourgeoisien deltagande. Representerar då Duterte-regimen, Chavez/Maduros regim i Venezuela och andra liknande regimer mellanbourgeoisien eller den nationella bourgeoisien? Är det sant att de har en "antiimperialistisk" sida? Nej! I verkligheten representerar dessa regeringar fraktioner av den byråkratiska och kompradora storbourgeoisien, derepresenterar byråkratkapitalismen, och är följaktligen helt underkastade imperialismen. De är fraktioner av bourgeoisien som kan vackla mellan olika imperialistiska supermakter och makter, men de kan aldrig

bli antiimperialister. Medan det är sant att proletariatet kan utnyttja motsättningarna mellan den kompradora storbourgeoisien fraktioner och mellan de imperialistiska supermakterna och makterna, så betyder detta inte att ingå "allianser" eller "koalitioner" med dem. För det första så kan imperialismen inte vara den enda måltavlan för den demokratiska revolutionen, eftersom det inte är en nationalistisk revolution av det gamla slaget, ledd av bourgeoisien. För det andra: storbourgeoisien fraktioner under byråkratkapitalismen kan motsätta sig den ena eller andra imperialistiska supermaktens eller maktens dominans, men bara för att byta ut den mot andra imperialisters dominans – hur mycket de än vill framställa sig som "nationalister". Genom att tillämpa den marxist-leninist-maoistiska tesen om den demokratiska revolutionen framlägger PKP:

"Ordförande Gonzalo lär oss att den demokratiska revolutionen har tre måltavlor,

imperialismen, byråkratkapitalismen och halvfeodalismen, varav en är den huvudsakliga beroende på vilken fas revolutionen befinner sig i; idag, under agrarkrigets period, är halvfeodalismen huvudmåltavlan.

Imperialismen, för oss huvudsakligen yankeeimperialismen då det är den imperialism som huvudsakligen dominerar oss och som mer och mer säkrar sin dominans och befäster vår situation som halvkolonialt land; men avväri också den ryska socialimperialismens och andra imperialismakters penetration; utnyttja den gamla statens olika fraktioner för att skärpa dess motsättningar och isolera huvudfienden för att slå mot den. Byråkratkapitalismen är ett konstant berg i den demokratiska revolutionen, vilket upprätthåller halvfeodalismen och halvkolonialismen i imperialismens tjänst. Och halvfeodalismen som fortsätter att existera i nya former men som utgör det grundläggande problemet i landet.

(...)

Ordförande Gonzalo definierar de samhällsklasser som skall enas: proletariatet, bönderna, huvudsakligen fattigbönderna, småbourgeoisien och mellanbourgeoisien beroende på revolutionens omständigheter. Och de klasser vi siktar mot: jordägarna av det gamla och nya slaget samt den byråkratiska och kompradora storbourgeoisien." (Den Demokratiska Revolutionen, PKP 1988) [vår understrykning – SR]

Vad vi ser idag är att några ledare i olika länder, genom att förvränga marxismen-leninismen-maoismens principer och förneka deras tillämpning på dagens konkreta förhållanden, förespråkar en s.k. "front" med en eller annan fraktion av storbourgeoisien under förevändningen om en påstådd "antiimperialistisk front". Resultatet av en sådan politik är oundvikligt: den siktar på att rida på proletariats och folkens hjältemodiga kamp och sälja ut deras dyrbara spillda blod för att skaffa sig poster inom den gamla ordningen åt en handfull s.k. "maoistiska" ledare, som vi redan sett i Nepal, och förvandla folkkrigen och de revolutionära väpnade kamperna till imperialismens spelbrickor. Medan vi kommunister förlitar oss på massorna och revolutionen för att sopa bort imperialismen i ett världsfolkkrig, så ansluter sig dessa ledare till HOL:s ståndpunkt i Peru – att vi befinner oss i "världsrevolutionens reträtt" – för att rättfärdiga kapitulationen. I sin iver att integreras och skaffa sig poster inom det gamla systemet förlitar de sig på andra imperialistmakter (ryska, kinesiska och andra) för att underkasta sig en ny "multipolär" ordning som påstås göra det möjligt att utveckla den "sociala rättvisan" gradvis och på ett "mindre våldsamt" sätt, eller som FKP säger:

"Dutertes vänskap med Kina kan hjälpa det Filippinska folket i dess kamp för att frigöra sig från USA:s kontroll och dominans och göra slut på beroendet av USA:s imperialism. Men detta kommer bara att ske om det filippinska folkets nationellt demokratiska kamp fortsätter att gå framåt och om Duterte-regimen ingår en patriotisk

Maoistiskt massmöte i Nepal, innan de revisionistiska ledarna sålde ut folkkriget och kapitulerade

allians med densamma. [...]

I namn av dess enighet med det filippinska folket mot USA:s imperialism, bör vi vädja till Kina om att göra en avsevärd mängd investeringar för att understödja den nationella industrialiseringen och den verkliga jordreformen och således möjliggöra den lokala ekonomins oberoende utveckling.” (<http://www.cpp.ph/two-aspects-friendship-china/>)

Upphöj, försvara och tillämpa maoismen och krossa revisionismen

I grunden har dessa ideologiska och politiska problem i IKR sitt ursprung i förnekandet av maoismen som tredje, ny och högre etapp av marxismen. Endast Kommunistiska Partier byggda på marxismen-leninismen-maoismen, huvudsakligen maoismen kan vidmakthålla revolutionens kurs. Detta kan inte innebära att anta maoismen bara som en etikett, eller att ta Ordförande Maos teser som mekaniska formler utan att tillämpa dem på dagens konkreta förhållanden, och på så vis förneka maoismens väsen. Maoismen genomdrivs inte genom försoning, med ”avtal” mellan ledare eller med fusioner eller amalgamer av Partier, utan i konstant ideologisk och politisk kamp inom Partierna för att vänstern skall hävda sig, närd av folkets hjältemodiga massor. Idag ser vi att några av de ledare och organisationer som har motsatt sig att anta maoismen, och insisterat på ”marxism-leninismen” eller ”mao tsetungs tänkande” nu har gått in i de marxist-leninist-maoistiska partierna. Ståndpunkter som har kritiserats inom IKR ser ut att ”försvinna”, men utan självkritik, utan att göra någon utvärdering av kamperna och på så vis nå sann enighet. På så sätt blir meningsskiljaktigheterna inte lösta och högern gömmer sig bara; på så sätt tillåts liberalismen att ersätta marxismen, dörren öppnas för entrism och infiltration, och det leder till Partiernas degeneration och till IKR:s splittring.

Således ser vi i Indien hur kamraterna i IKP(M), då de står inför problem med splittring och ”icke-proletära” positioner, har satt igång en ”bolsjeviserings”-kampanj, när det som behövs är en **rektifikationskampanj** för att genomdriva maoismen och identifiera, bekämpa och krossa de revisionistiska, opportunistiska eller högerpositionerna; en rektifikationskampanj mitt under fullständig militär inringnings- och undertryckningskampanj, i skördarna som genomförs med bönderna, i fabrikerna i strejkerna, därför att det politiska följer det ideologiska, och det organisatoriska följer det politiska. Och vi understryker att rektifikationskampanjen, och all kamp mot revisionismen, genomförs i **hela** Partiet, och Centralkommittén är stormens öga i klasskampen. Se dokumentet *”Om rektifikationskampanjen med ”Val, nej! Folkkrig, ja!”* (PKP 1991):

”Vad vi behöver är huvudsakligen maoismen, och vi behöver sätta den högt, högre för varje gång; detta kräver att vi försvarar den, det räcker inte att upphöja den, vi höjer fanor för att försvara den, men det huvudsakliga är att

tillämpa den.

Vi behöver maoismen för att krossa revisionismen; Imperialismen och revisionismen kommer att sluta tillsammans på sophögen, men det går inte att bekämpa imperialismen utan att bekämpa revisionismen. [...]

Varje studium av marxismen sätter en i rörelse, och motsättningen mellan de två världsbilderna kommer till uttryck. Det slår mot den icke-proletära delen och ger bränsle åt den ideologiska hårdningen. Och liksom i varje uppgift framträder tre faser, var och en med sin motsättning. I början uppkommer frågan om att inleda den eller inte; att inleda är redan 50 % av framsteget. När det sedan kommer till att utveckla den uppstår frågan om att fortsätta eller överge den. Det blir ytterligare en kamp, och hos oss uppstod frågan om att fördröja, en fråga som blev en tung börda och det var en dålig sak då det innebar att låta det gamla, det borgerliga hävda sig. Vi diskuterade saken och beslutade att genomföra den som en chock-uppgift. Denna metod är mycket användbar, den är en del av den marxist-leninist-maoistiska, gonzalos tänkande arbetsstilen och består i att koncentrera all vår energi i den olösta uppgiften och mångdubbla den tid vi lägger på den tills den är färdig. Det är som när vi tillämpar forcerad marsch när fienden förföljer oss, på så vis passerar vi punkten utan återvändo och låter dem inte hinna ikapp oss. I studiet är det likadant; vi tillåter inte att borgarklassen som tävlar om våra sinnen besegrar proletariatet, utan med denna nya ideologi som vi förkroppsligar besegrar vi den idealistiska, borgerliga fienden, främmande för klassen. Det gamla gör således motstånd och var och en utkämpar striden i sitt sinne medvetet och frivilligt tills det är besegrat, tills detta motstånd är brutet inom en själv. Det gamla säger: ’hur ska du kunna överge det som du redan känner så väl? Varför inte ta den lätta vägen? Hur ska du kunna överge det som har ammat dig i så många år?’ Och det gamla målar förruttnelsen i rosa färg för att försvaga dig. Chock-uppgiften hjälper till att bryta detta motstånd.

Och i en tredje fas, för att säkra segern, framträder motsättningen: för eller emot att slutföra uppgiften, tills man tar beslutet att slutföra den och faktiskt gör det. Att ha genomfört studiet utgör redan ett språng, och chock-uppgiften har varit ett bra verktyg som bidragit till språnget att ”knyta ihop säcken”.

Ni har genomfört rektifikationskampanjen, som inte är något annat än ett sätt att utveckla tvålinjerskampen för att rätta sig efter proletariatets ideologi.” [vår understrykning – SR]

Låt oss i detta sammanhang se på ett illustrerande aktuellt exempel från Indien. Som PKP säger i citatet ovan: "man kan inte bekämpa imperialismen utan att bekämpa revisionismen". Som maoister förstår vi att revisionismens politik är direkt kopplad till imperialismens behov och dess kontrarevolutionära planer. Motsättningen mellan kommunisterna och de revisionistiska ledarna och partierna – som är delar av det gamla systemet, den gamla reaktionära staten – är inte en motsättning inom folket, utan mellan oss och fienden. I augusti 2016 "har Bachsa Prasad Sing, medlem av IKP (maoisternas) politbyrå, som greps i Kanpur 2010 och nyligen blev villkorligt frigiven, uttryckt sin villighet att bilda en 'bredare enhetsfront' i en intervju gjord efter att han kom ut från fängelset." D.v.s. att en medlem av IKP (M):s politbyrå, som är "villkorligt frigiven" nu – i vad som verkar vara ett personligt initiativ – uttrycker sin vilja att ena sig med de revisionistiska partier som är uttalade fiender till folkkriget. Han säger: "Som jag ser det så är sättet att konfrontera det nuvarande scenariot att bilda ett starkt motstånd och en bredare enhetsfront mot Hindutva-styrkorna. Det spelar ingen roll om fronten inkluderar de parlamentariska vänsterpartierna. Det är dags att vi håller samman och glömmet våra dogmatiska och ideologiska meningsskiljaktigheter..." D.v.s. att för denna medlem av IKP (M):s politbyrå så är skillnaden mellan marxist-leninist-maoisterna och revisionisterna inget mer än "dogmatiska och ideologiska meningsskiljaktigheter" som vi borde "glömma"? Var detta då ett isolerat misstag, en enskild ledare som under trycket från reaktionen övergav det maoistiska Partiets ideologi och politik? Nej, inte enligt artikeln: "som svar på frågorna från HT sade en högt uppsatt maoistisk ledare: 'Det är inte hans personliga åsikt. Han uttrycker partiets ståndpunkt'".

Oavsett vilken specifik karaktär de olika revisionistiska partierna i Indien må ha, och oavsett vilka säregenheter Enhetsfrontens uppbyggnad må ha i landet, så anser vi att dessa uttalanden från ledare inom IKP (M), samt

omständigheterna under vilka de gjorts och på vilket sätt de gjorts, är tydliga indikationer på de problem som vi har pekat på här ovan. Under förevändning om en påstådd "enighet" eller "taktik" gentemot "fundamentalistiska terrorister" eller mot en eller annan fraktion av den härskande klassen, föreslår dessa ledare att "glömma" vår kamp mot revisionismen. Om detta är det budskap dessa ledare sprider till de revolutionära massorna i Indien, hur skall de då kunna mobilisera massorna mot revisionismen och härda dem i vår ideologi för erövrandet av makten?

Mot denna politik borde marxist-leninist-maoisterna, i Indien liksom i alla länder, överväga och tillämpa det som Ordförande Gonzalo slog fast: **"Vi är absoluta motståndare till den revisionistiska teori som tillämpas i Centralamerika, och som de vill sprida till andra platser, om att 'alla är revolutionärer', 'alla är marxister', 'det behövs inget Kommunistiskt Parti som leder', 'det räcker att helt enkelt ena alla och basera sig på en front för att leda en revolution'; detta är att förneka marxismen, förneka Marx, förneka Lenin och förneka Ordförande Mao."** (Intervju med Ordförande Gonzalo)

Detta är några exempel på varför det är en akut och oundgänglig nödvändighet att utveckla debatten mellan Partierna i IKR kring maoismens tillämpning, och utveckla kampen till döds mot revisionismen i varje Parti, härda massorna i försvaret av vår ideologi för att kunna erövra makten, beväpna oss för världsfolkkriget och sopa bort imperialismen, reaktionen och revisionismen från jordens yta. Vi kallar kommunisterna i varje land och varje Parti att med fasthet förkasta försöken från några ledares håll att undvika tvålinjerskampen och avfärda kritiken med anklagelser om "dogmatism" och "sektarism" samt ta till den gamla revisionistiska tesen om "kamp mot personkulten" för att förneka maoismens konkreta tillämpning och **"mana till 'enhet, enhet'"**, när de egentligen menar **"splittring, splittring"**.

Proletärer i alla länder, förena er!

**LEVE DEN PROLETÄRA FEMINISMEN!
KROSSA IMPERIALISMEN OCH
PATRIARKATET MED FOLKKRIG!**

Peru

Indien

Filippinerna

Turkiet/Kurdistan